

Vinko Vodopivec

SLOVENC PRAPREBIVALCI EVROPE

FINKOFXORIFEC
SOFEMCIRDARDFOIFATCIEFDORF

ZALOŽNIŠTVO JUTRO

Naši jezikovni predniki so iz ledenodobnih zatočišč Balkana, Jadrana, Padske nižine in južne Francije, po otoplitvi med 10. in 6. tisočletjem pred sedanostjo, kot miroljubna poljedelska ljudstva z različnimi narodnimi in območnimi imeni, največkrat kot Veneti v različicah, večinsko poselili srednjo in severno Evropo.

Poljedelstvo predstavlja bistveno spremembo življenjskega okolja, saj kmet obdeluje zemljo in seje, varuje in hrani živino, zato hoče tudi uživati lasten pridelek in to zagotavlja tudi drugim, to pa je zahtevalo lastništvo in ustrezno pravno ureditev.

Prav naši predniki Veneti in kasneje Slovenci so kot miroljubni poljedelci postavljali temelje evropske kulture v gospodarskem, obrtnem, trgovskem, pravnem in upravnem, občestvenem in demokratičnem ter umetnostnem pogledu.

Slika na naslovnici:

Gornji del stele moškega z votivnim napisom, dobro razumljivim v slovenščini, iz pokopališča Seine, Dijon, shranjen v Musée Archéologique v Franciji.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

94(497.4)

VODOPIVEC, Vinko, 1941-
Slovenci praprebivalci Evrope / Vinko Vodopivec. -
Ljubljana : Jutro, 2012

ISBN 978-961-6746-65-6
264062208

SPREMNA BESEDA

V obsežnih knjigah Starejša slovenska etnogeneza in Jezikovni temelji starejše slovenske etnogeneze je V. Vodopivec zbral veliko arheološkega, zgodovinskega in zlasti jezikovnega dela o naših davnih prednikih. Ti so živeli že od kamene dobe na sedanjem slovenskem in širšem srednjeevropskem ozemlju in so kot miroljubno poljedelsko ljudstvo postavljali temelje vsestranske evropske kulture. O tem pričajo tlopisna imena, posejana po vsej srednji Evropi. Naši staroselci so jih poimenovali s smislom za obliko in njihov pomen. Vsa ta imenovanja so večinsko dobro razumljiva v sedanji slovenščini, ki je v svojih številnih narečjih najbolje ohranila značilnosti predantičnega satemskega govora.

Knjiga Razbiranje ilirskih jezikov pa v treh delih, ki predstavljajo zaključeno celoto iz arheoloških pogledov, iz sistema razbiranja in iz obravnave ilirskih jezikov, poudarja razširjenost praslovenskega govora. Najpomembnejši del razširja razumevanje tudi na ilirske – slovenske napise, kjer so najštevilnejši mesapski napisi, ki so jih napisala ljudstva na vzhodnem koncu Apeninskega polotoka. Obsežnost in razumljivost teh napisov pričata o naših staroselskih koreninah tudi na celotnem območju Jadranskega morja, ki se je v rimskem obdobju imenoval Ilirik, do imperializma novega veka pa je vedno pomenil območje praslovenske naselitve.

V. Vodopivec je zaoral ledino z novimi analizami primerjalnega jezikoslovja in z dobrim razumevanjem vseh znanih venetskih, retijskih, starofrigijskih in mesapskih napisov. Pripravil je kataloge in slovarje navedenih predantičnih napisov in z analizami in primerjalnimi verjetnostmi dokazal pravilnost razumevanja v slovenskem jeziku. Šele podano razumevanje je omogočilo ugotavljanje narečnosti, ki je pri teh jezikih prevladujoča, saj obsega več kot 60 odstotkov, knjižnih besed pa je manj kot 25 odstotkov. Besedno razumevanje je omogočilo tudi vpogled v predantične medosebne odnose in potrdilo žensko enakopravnost pri Venetih, Starofrigijcih in Mesapcih.

Ledino orje tudi s celovito obravnavo zgodovinskih znanosti, kjer so poleg zgodovine pomembna zlasti področja arheologije, vremenoslovja, bajeslovja, jezikoslovja in genetike. Vsa navedena področja obravnava povezano in kritično, saj so mnoge stvari napačne ali nedorečene, ter slone na dvomljivih teorijah. Posebej poudarja celovitost zgodovine, ki mora upoštevati vsa znanja njenih podpornih znanosti. Prav zgodovina je zato najbolj spremenljiva, saj mora slediti novim znanjem vseh smiselnih znanosti in zato stalno prevrednotiti, popravljati in dopolnjevati zgodovinsko zgodbo. Ta mora temeljiti na dokazih podpornih znanosti in ne na mnenjih priznanih akademikov in teorij, ki jih je že davno povozil čas.

Knjiga je izziv in hkrati odličen pripomoček znanstvenim delavcem na jezikovnem področju, saj podaja in opozarja na srednjeevropska tlopisna imena, ki jih jezikoslovci nočejo preučevati, pa čeprav segajo jezikovno najdalj v zgodovino in je zlogovna pisava Linear B razvozlana prav na njihovi osnovi. Podaja obširen pregled genetike in opozarja na nedorečenost poselitvene in rodoslovne genetike. Posebej poudarja razlike med nastanki posameznih genskih skupin po ženski in po moški vrsti, ki so bistveno različni in jih je treba časovno uskladiti, navaja pa tudi možne vzroke za tako razhajanje.

Ob dvajsetletnici osamosvojitve Slovenije je tudi za zgodovinsko in jezikovno znanost prišel čas, da prevrednoti dosedanjo vsiljeno zgodovino. Do sedaj so nam pisali zgodovino drugi, kot izpričani staroselci na svoji zemlji, se moramo zavedati naše miroljubne zgodovine in v samostojni državi Sloveniji, si moramo zgodovino pisati sami!

Boston, 15. 10. 2012

Prof. dr. Anton Mavretič
Dopisni član SAZU

Center for Space Physics, Boston University
725 Commonwealth Ave, Boston MA 02215, USA
e-mail: mavretic@bu.edu

NOVI VIDIKI PRETEKLOSTI

Najnovejši podatki DNK-rodoslovja kažejo, da so predniki okoli tretjine sedanjih Slovencev s haploskupino I na Y-kromosomu, živeli v naših krajih že pred najmanj 45.000 leti. Predniki dobre tretjine sedanjih Slovencev s haploskupino R1a so prišli v naše kraje pred okoli 7.500 do 6.000 leti kot nosilci poljedelstva in se pomešali s prejšnjimi prebivalci. Predniki okoli petine sedanjih Slovencev s haploskupino R1b pa so prišli v naše kraje najprej pred okoli 4.000 do 3.500 leti in pomorili veliko staroselcev. Tudi kasneje so prihajali kot okupatorji. Ljudi s haploskupino N pri nas ni, kar kaže, da se naši predniki niso priselili sem izza Karpatov šele pred okoli 1.500 leti.

NEW VIEWS OF ANCIENT TIMES

Recent data of DNA-genealogy show that the ancestors of about one third of the present-day Slovenes with the haplogroup I in the Y-chromosome lived in these territories at least 45,000 years ago. Ancestors of more than a third of the present-day Slovenes with haplogroup R1a arrived into this area between around 7,500 to 6,000 years ago as the bearers of agriculture and mixed with the previous inhabitants. The ancestors of about one fifth of the present-day Slovenes with haplogroup R1b arrived in present Slovene territories for the first time about 4,000 to 3,500 years ago and persecuted indigenous people. Later the people with haplogroup R1b intruded as occupiers. In Slovenia there are no people having the haplogroup N, which shows that the ancestors of Slovenes did not immigrate about 1500 years ago from beyond the Carpathian Mountains.

A. Perdih, *Novi vidiki preteklosti*, Zbornik desete mednarodne konference Izvor Evropejcev, Jutro, Ljubljana 2012.

RAZVOJ ZNANOSTI IN EZNOGENEZA SLOVENCEV

Sodobna znanost nudi mnogo vpogledov v pretekla obdobja, saj z novimi in natančnejšimi preiskavami nudi točnejše umestitve v prostor in čas. Arheologija čedalje točneje določa starost najdb, najbolj očitno pa je to pri genetiki, ki s preiskavami starih človeških okostij, ki jim je ugotovljena starost, uspeva določiti vsaj del takratnih genskih skupin. Obe znanosti pa ne dajeta neposrednega odgovora o etnogenezi, ki je razvidna predvsem iz jezika, saj se je prebivalstvo lahko zamenjalo ali pa prevzelo tuj jezik.

Zgodovinsko jezikoslovje, ki seže daleč najdalj v entogenezo narodov, pa ni naredilo skoraj nobenega napredka pri razbiranju tlopisnih imen in celo postavlja teorije o nezadostnosti takih raziskav. S tem zavrača temelje primerjalnega jezikoslovja, ki temelji na ugotavljanju pogostosti posameznih jezikovnih značilnosti. Zavrača pa tudi nesporno dejstvo, saj je pisava Linear B razvozlana prav na imenih grških pristanišč. Pri razumevanju predantičnih praslovanskih napisov zanika temelje razbiranja do sedaj znanih napisov, saj je bila vedno uporabljena korenska osnova.

Zgodovina zaostaja za drugimi znanostmi in ne vgrajuje njihovih dokazov v zgodovinsko zgodbo, ampak se drži preživetih lažnih dogem o selitvi narodov in o pozni priselitvi Slovencev. V nasprotju z njenim poslanstvom, oži pomen narodnosti na njihovo sedanje poimenovanje in celo zamolčuje njihove območne, genetske, kulturne in jezikovne prednike. Ni se še izkopal iz služenja bivšim režimom in ne popravlja, spreminja in dopolnjuje svoje zgodbe z dokazi njenih podpornih znanosti, ki starodavnost Slovencev pomikajo v kameno dobo.

DEVELOPMENT OF SCIENCE AND SLOVENES ETHNOGENESIS

Modern science offers many insights into the history, and with new and more detailed examination provides more accurate placement in space and time. This is reflected in archeology, which precisely gives the age of the finds, but the most obvious is genetics investigations of ancient human skeletons with known age, that found the part of that time genetic groups. Both sciences do not give direct answer on ethno-genesis, which is evident from the language because the population can be replaced or took a foreign language.

Historical linguistics, which goes longest in ethno-genesis of Nations, did not make any hardly progress in literacy of geographical names and even puts the theory of the inadequacy of such research. This rejects the foundations of comparative linguistics, which is based on determining the frequency of individual linguistic characteristics. Reject an undeniable fact, since Linear B was deciphered on the names of Greek ports. By deciphering of ancient Proto-Slavic inscriptions denies the bases of reading of all known inscriptions, where is always used the root method.

History behind the other sciences and not install their evidence in the historical story, but follows the false dogmas of spent moving Nations and late settling of Slovenians. In contrast to its mission, tapering importance of ethnicity in their current names and even concealed their regional, genetic, cultural and linguistic ancestors. He has failed to unearth from serving former regime and not correcting, amending and supplementing their stories with evidence of supporting science, that the antiquity of Slovenes moving to the Stone Age.

VSEBINA

Contents

ZAKAJ PRAV SLOVENCİ	9
SLOVENCİ	11
Razvejanost	13
ARHEOLOGIJA	17
Razvoj dejavnosti	21
Slovenci	24
<i>Kultni izdelki in napisi</i>	27
VREMENOSLOVJE	35
Vremenske spremembe	36
<i>Ognjeniška dejavnost</i>	41
BAJESLOVJE	51
Drugačni pogledi	52
Etruščani	65
ZGODOVINA	71
Pomembnejša pričevanja	80
Tuji pričevalci	82
Tuji zgodovinarji	84
Hrvati in Srbi	87
JEZIKOSLOVJE	96
Tlopisna imena	100
Predantični napisi	119
<i>Primerjalna verjetnost</i>	120
<i>Stvarna verjetnost</i>	125
<i>Dosedanje obravnave</i>	126
Slovenci	133
Sloveni – Slovani	136
GENETIKA	149
Časovna ura	154
<i>Napačni časi</i>	157

ZGODOVINSKA GENETIKA162
Razvoj človeka169
<i>Vremenske razmere</i>175
SEDANJA GENETIKA181
<i>Y-DNK primerjava.</i>181
<i>mtDNK primerjava</i>187
Teorije naselitve192
ZNANSTVENIKI	209
Venetovanje211
Venetologija229
PREVREDNOTENJE	236
Dosedanje delo.237
<i>Strokovnjaki in raziskovalci</i>241
SKLEP	245

ZAKAJ PRAV SLOVENCİ

Slovenci smo jezikovno potomci Slovenov, ki so v času rimskega cesarstva in po njem, pomenili vsa zahodna praslovanska ljudstva. Ime je imelo tudi različici Sclavi in Sclaveni, ki pa sta nastali v grškem in rimskem jeziku, ki nimata dvojic SL, zato so vrinili vmesni C, ki se bere kot K.

Seveda so se posamezna ljudstva imenovala tudi s svojimi imeni, saj I. Venelin in nemška zgodovina Weltgeschichte navajajo le za Slovence rimske pokrajine: Rhetia, Venetia, Vindelicia, Noricum, Pannonia in Illiricum.

Starejši naziv za naše jezikovne prednike po vsej srednji, severni in južni Evropi pa je Veneti v različicah: Vinedi, Wendi, Vinili itd. Na vzhodni strani Evrope pa so sorodna ljudstva: Vandali, pa tudi Goti in Germani, ki so bili večinsko praslovanskega porekla.

Najdlje v zgodovino sega zgodovinsko jezikoslovje, ki proučuje toplotna imena in po vsej srednji, severni in zahodni Evropi so pogosta toplotna imena razumljiva v slovenščini. Poimenovanje so vršili staroselci, ki so v južni Evropi bili že v času zadnje ledene dobe in jih uvrščam do 30.000 let pred sedanostjo, v srednji in severni Evropi, pa šele po otoplitvi od 10. do 6. tisočletja pred sedanostjo.

Tudi genetika nam naše staroselske korenine pomika daleč v kameno dobo, saj so po ženski vrsti naše korenine močno podobne drugim evropskim narodom.

Slovenci smo potomci evropskih praprebivalcev, ki so kot poljedelska ljudstva poselila Evropo in postavljala temelje evropske verovajske, gospodarske, obrtne, pravne, upravne, občestvene, jezikovne in ljudske kulture.

Ključne besede

Slovenci, Slovaki, Wendi, Sorbi, Hrvati, Srbi, Makedonci, praprebivalci, poselitev, priselitev, arheologija, vremenoslovje, bajeslovje, zgodovina, jezikoslovje, genetika, Y-DNK, mtDNK, Evropa, Azija, Afrika, Egipt, Turčija, Irak, Iran.

Key words

Slovenes, Slovaks, Wends, Croats, Serbs, Macedonian, aborigenes, settlement, immigration, archaeology, climatology, mythology, history, linguistics, genetics, Y-DNA, mtDNA, Europe, Asia, Africa, Egypt, Turkey, Iraq, Iran.

Povzetek

SLOVENCİ PRAPREBIVALCI EVROPE

O poselitvi človeštva, poselitvi Evrope in o naselitvi naših prednikov nam govore dejstva iz mnogih znanstvenih področij. Najdalj v zgodovino sega arheologija, precej manj v preteklost gre genetika in nekoliko manj zgodovinsko jezikoslovje. Zadnje sega le do 30.000 let v zgodovino, zato pa nam po toplotnih imenih govori o jeziku staroselcev in tako umešča prvotno poselitev posameznih območij.

Za splošno sprejeto teorijo o priselitvi naših prednikov v šestem stoletju ni nobenega dokaza, o prvobitnosti naših genskih, jezikovnih in kulturnih prednikov pa je obilo dokazov. Lažno teorijo je treba zamenjati z nedvoumnimi dokazi genetike in zgodovinskega jezikoslovja!

Tu mora nastopiti naša znanost in naše korenine osvetliti z dokazi in tako popraviti škodo, ki jo je naredila s služenjem preteklim centrom moči: Dunaju, Moskvi in Beogradu.

Prav naši predniki Slovenci, ki so se različno imenovali največkrat kot Veneti v različnih, so kot miroljubna poljedelska ljudstva poselili srednjo Evropo in postavljali temelje evropske občestvene, gospodarske, upravne, pravne in ljudske kulture.

Priselitev Belih Srbov in Belih Hrvatov v začetku sedmega stoletja iz območja med sedanjo Belorusijo in Ukrajino je zgodovinsko dobro opredeljena, kar potrjujejo tudi izsledki drugih raziskovalnih področij. Priselili so se na območje že iz davnine poseljeno z našimi predniki Slovenci in Makedonci.

Naši jezikovni predniki Slovenci so poselili vzhodno Sredozemlje že med zadnjo ledeno dobo, po otoplitvi pa tudi srednjo in severno Evropo. Jezikovna meja je potekala precej bolj zahodno od sedanje, saj so bojevita romanska in germanska ljudstva ropala in pokorila Slovence in jim vsilila svoj jezik.

Abstract

SLOVENIANS PROTO EUROPEANS

About the settlement of mankind, human settlement of Europe and the settlement of our ancestors tells us the facts from many scientific fields. The longest in the history prejudice archeology, much less in the past genetics and only slightly less historical linguistics. The last extends only to the last 30,000 years in history, but as a rule speak us about the language of indigenous people and places the original settlement of individual sites.

For the generally accepted theory about the migrations of our ancestors in the sixth century there was no evidence, but the originality of our genetic, linguistic and cultural ancestors are abundantly clear. False theory should be replaced with unambiguous evidence of genetics and historical linguistics!

There must speak our science and highlight our roots with evidence and thus repair the damage done by the previous serving to centers of power: Vienna, Moscow and Belgrade.

Just our ancestors Slovenes, differently named mostly as Veneti in different variants, settled as the peaceful agrarian people the Central Europe and form the basis of European economic, administrative, legal and artistic culture.

Immigrate of the White Serbs and White Croats in the early seventh century from the area between the current Belarus and Ukraine is historically well established, and confirmed by the results of other research areas.

Our linguistic ancestors Slovenci settled Eastern Mediterranean during the last ice age, after the thaws settled also Central Europe. Language barrier was held much more west than the present, while the combative Roman and Germanic tribes subjugated and plundered the Slovenes and they imposed him their own language.

SLOVENC

Slovenci smo potomci evropskih praprebivalcev, ki so kot poljedelska ljudstva poselila jugovzhodno Evropo že med zadnjo ledeno dobo, srednjo in severno Evropo pa po njej v obdobju od 10. do 6. tisočletja pred sedanjostjo.

Imeli so različne rodovne in kasneje tudi državne oblike, ki so temeljile na soupravljanju, ki se je ohranilo v večah večjih skupnosti in v vaških dvanajstijah, zborih modrih mož. V nasprotju s tedanjimi napadalnimi ljudstvi, ki so imela vojaško in očetovsko vladavino, je bila pri naših prednikih uveljavljena ženska pravna in gospodarska enakopravnost.

Slovenščina je tudi najbolje ohranila arhaičnost praslovenskega jezika in ima daleč najboljše povezave z drugimi slovanskimi jeziki, še posebej s staroindijskimi vedskimi jeziki, v katerih je napisana knjiga veda, ki ima slovensko razumljiv naslov.

Prav slovenščina je zato ključ za razbiranje predantičnih napisov, saj z množico razčlenjenih narečij, omogoča njihovo najboljše razumevanje. Slovenščina kot arhaičen jezikovni muzej bi morala postati temelj evropskega zgodovinskega jezikoslovja.

Poljedelstvo

Poljedelstvo pomeni bistveno preokretnico v splošnem kulturnem pogledu in prav naši predniki so kot poljedelska ljudstva postavljali temelje evropske kulture v občestvenem, gospodarskem, obrtnem, trgovskem, organizacijskem, človečnostnem, verskem, pravnem in umetnostnem pogledu.

Kmet je tisti, ki svoja polja, travnike in sadovnjake obdeluje, seje in sadi, tisti, ki vzreja svojo živino in zato zahteva, da so pridelki njegova last in prav zato, to lastninsko pravico omogoča tudi drugim. To je temelj človeškega sodelovanja ter pravične in pravne ureditve lastnine in lastninskih pravic.

Prav naši predniki Reti in Veneti so izumili plug, ki je z vleko oral zemljo in se je s kolesi obdržal na površini in se ni zatikal pregloboko v večkrat kamnito zemljo. Prav tak plug pomeni bistven napredek poljedelstva, saj je omogočal hitrejšo in temeljitejšo obdelavo, kar je pomenilo več hrane in hitrejšo širjenje kmečkega prebivalstva.

Poljedelstvo kot uspešnejši način pridelave hrane je pomenil bistven napredek tudi v stavbarstvu, saj je bilo treba žito spraviti za zimsko prehrano in za ponovno setev spomladi, zato je bilo treba narediti varne in suhe lesene stavbe, ki so to omogočale.

Prav poljedelstvo in živinoreja sta našim prednikom omogočila preživetje večjega števila otrok, kar je pomagalo k njihovem številčnem porastu in k poselitvi tedaj še neposeljenih pokrajin v srednji in severni Evropi.

Znanost

Temelj znanosti je dvom, ki mu sledijo miselna in stvarna analiza, dokazni postopek in presoja rezultatov. V tehničnih znanostih velja dokazljivost s ponovljivostjo, saj poskus lahko ponavljamo in dati mora podobne izide. V drugih znanostih pa dokazujemo na različne načine, največkrat s pogostostjo določenih obravnavanih značilnosti in s primerljivo verjetnostjo različnih obravnav.

Pereč problem predstavlja družboslovje, kjer zaradi nacionalnih interesov in lažne zgodovine, pogojene z imperialističnimi težnjami po ozemljih drugih narodov, ostajajo uzakonjene mnoge neresnice. Velik del »znanstvenega« delovanja se porabi za prikrivanje dejstev, ki bi razkrila dosedanje zmote in ne za napredek znanosti.

Najbolj izpostavljeni sta zgodovina in zgodovinsko jezikoslovje. Zgodovina ima le kratek domet v preteklost, saj so pisni viri z zgodovinskimi podatki za Evropo šele iz šestega stoletja pr. Kr., zato pa obravnava dosežke drugih znanstvenih področij, ki jih mora vrednotiti skladno z dokazi in ne s sicer priznanimi teorijami in mnenji.

Glede vpogleda v narodne zgodovine je predvsem pomembno zgodovinsko jezikoslovje, ki je izjemen vir in seže najdalj v zgodovino v pogledu jezika, ki je najrazpoznavnejša prvina vsakega naroda. Zgodovinsko jezikoslovje preiskuje najstarejše jezikovne ostanke, ki so ohranjeni v tlopisnih imenih in segajo v dobe poselitve posameznih območij.

Tlopisna imena

Starost tlopisnih imen za Evropo se deli na dve območji. Poimenovanje tlopisnih imen v Sredozemlju ocenjujem na okoli 30.000 let pred sedanjostjo. Osrednja in severna Evropa pa se je sproščala izpod ledu šele po zadnji ledeni dobi po 12. tisočletju, zato segajo podatki v tlopisnih imenih šele v dobo poselitve s poljedelskimi ljudstvi v dobi od 10. do 6. tisočletja pred sedanjostjo.

Čeprav je vedenje o dokazni vrednosti tlopisnih jezikovnih podatkov znano in jezikovno priznано, saj je pisava Linear B razvozlana prav po imenih grških pristanišč, pa jezikoslovci ne proučujejo evropskih tlopisnih imen in njihovih pomenov v sodobnih indoevropskih jezikih.

V nasprotju z znanostjo celo trde, da so to slučajni pojavi, ki nimajo večje jezikovne vrednosti. S tem zanikajo temelje primerjalnega jezikoslovja, ki temelji prav na podobnosti jezikovnih pojavov in njihovih časovnih spremembah ter je utemeljeno prav s pogostostjo opazovanih pojavov.

Nedavno je imel nek švicarski profesor predavanje, kjer je omalovaževal tlopisna imena razumljiva v slovanskih jezikih in skušal prikazati nezadovoljivost takih razumevanj. Ker je govoril tudi o razliki znanstvenega pristopa glede primerjalnega jezikoslovja, ki temelji na pogostosti jezikovnih pojavov, sem mu podal ustrezno strokovno utemeljitev prav na tej osnovi: Če gre pri tlopisnih imenih za osamljen pojav, je ta brez vrednosti, če gre za deset pojavov je verjetnost že izkazana, če gre za sto pojavov je verjetnost že zelo velika, če pa je teh pojavov tisoč je to jezikovni zakon. Odgovora seveda ni bilo!

Etimološki slovarji

Etimološki slovarji evropskih jezikov podajajo izvire iz starejših jezikov in mnogi izviri so dobri in zanesljivi, mnogi pa niso ustrezni. Neupoštevanje slovenščine kot praarhaičnega jezika zanika večino etimoloških navedb, saj so nekateri izvori praviloma pripisani grščini, kar je ustrezno le pri redkih izposojenkah iz grščine, sicer pa ne, saj ima grščina le malo povezav a slovanskimi, romanskimi in germanskimi jeziki.

Latinščina, ki zajema izdaten obseg kot vir besed pa ni izvoren jezik in ima precej slovanskega besedja, zato navajanje latinščine brez tega opozorila ni strokovno. Veliko besednih

izvorov se pripisuje nemščini, kar je le v manjšem delu ustrezno, saj je nemščina mešanica pragermanskega in praslovanskega izrazja; veliko nemških izrazov je zato praslovanskega izvora.

Tudi pri slovanski etimologiji je slovenščina izrazito zapostavljena, saj izvorno prednjačita ruščina in srbsščina, kar je posledica političnega pritiska panslavizma in jugoslovanstva na zgodovinarje in jezikoslovce.

Etimološki slovarji tudi ne podajajo prave etimologije, ki je izvorna in podaja to kar so ljudje videli, slišali, vonjali, okusili, otipali, občutili, razumeli in ubesedili. Najmočnejši izvor besed predstavljata sonce in zemlja pa tudi rastline in živali; različni vremenski pogoji; človeški odnosi, družina, klan, rod; hrana, njeno pridelovanje, priprava itd. itd.

Izvori besed segajo v sam začetek posameznega jezika ali njegove jezikovne skupine in to starost ocenjujem na več desetisočletij v preteklost. Z večjo rodovno skupnostjo in drugimi oblikami človeške ureditve so ubesedili tudi nove pojme nastale v elitnih skupinah glede verovanja, obrambe, prehranjevanja itd.

RAZVEJANOST

Za uvid v daljno zgodovino človeštva so pomembna predvsem naslednja znanstvena področja: arheologija, vremenoslovje, bajeslovje, zgodovina, jezikoslovje in genetika.

Arheologija

Arheologija sega v daljne čase milijonov let, govori pa nam le o načinu človeškega delovanja in prehranjevanja – ogenj, kamnito orodje itd. Kasneje govori tudi o načinu verovanja – različni načini pokopa, grobni dodatki itd. Območno pa lahko govori le o posameznih kulturah, razvidnih iz njihovih izdelkov, v kasnejših dobah predvsem po različnih keramičnih izdelkih v obdobju do 20.000 let pred sedanostjo – PS. Starost naših možnih prednikov na osnovi najdenih okostij, predvsem lobanj, je grobo ocenjena: Homo erectus in Homo heidelbergensis na 900.000 let, Arhaični Homo sapiens na 400.000 let, Homo sapiens na 300.000 let, Homo sapiens sapiens pa na 200.000 let PS.

Vremenoslovje

Vremenoslovje podaja razmere v posameznih časovnih obdobjih in s tem kaže življenjske pogoje na določenih območjih. Vreme v tropskem pasu se je le malo spreminjalo, če odštejemo naravne katastrofe kot so padci velikih meteoritov, izbruhi veleognjenikov itd., ko je pepel prekril ozračje in močno spremenil vremenske pogoje, saj je prišlo do močnih ohladitev. Bistveno pa so se spreminjale razmere v zmernem pasu, kjer je v času ledenih dob zemljo prekrila debela ledena odeja. Spremenilo pa se je tudi ozemlje, saj se je v zadnji ledeni dobi, zaradi ledu na kopnem znižala morska gladina oceanov za okoli 140 m, kar je precej povečalo obseg kopne zemlje in omogočilo lahko selitev prebivalstva po kopnih povezavah, ki so sedaj pod morsko gladino.

Bajeslovje

Bajeslovje sicer ni povsem zanesljivo, a pogosto vsebuje stvarne dogodke, ki segajo že v pretekla tisočletja in bistveno dalj kot pisani zgodovinski viri za Evropo, ki segajo šele v 6. stoletje pr. Kr. Prenašalo se je iz roda v rod in kljub nekaterim preoblikovanjem ohranjalo

zgodovinsko jedro. Pri nas je mnogo bajeslovnih izročil pretežno verovajske narave: bogovi Triglav, Kresnik, Belin, Svetovid, Zemlja, Vodin itd, bitja vile, škrti, vedomec, volkodlak, zmaj, vrag itd. Opisuje pa tudi mnogo stvarnih dogodkov, ki vsaj delno ustrezajo resnici: Divje babe, Bele žene, Psoglavci, Kralj Matjaž itd.

Zgodovina

Zgodovina združuje vedenja vseh smiselno povezanih znanosti in zato sega daleč v preteklost, čeprav se v Evropi prične šele s pisnimi viri v 6. stoletju pr. Kr. Pa tudi zgodovinarji so mnogo pisali o preteklih dogodkih ohranjenih v ustnem izročilu in v takih primerih tudi pisni viri segajo dalje v preteklost od časa zapisa. Pri starih piscih je treba ločiti stvarno vsebino zapisa od morebitne pristranosti zaradi: narodnosti pisca, njegove odvisnosti od vladajoče elite, njegovih pristranskih namenov in drugih okoliščin, ki lahko bistveno zamegljujejo pravo zgodovinsko jedro. Tako kot danes, ko javna glasila obvladuje črna kronika, je bilo staro pisanje usmerjeno v osvajanja ter v vojne pohode in napade, praviloma pa ni posvečalo pažnje bistvenim zadevam, kot so poselitev določenih pokrajin in ljudstev, njihov način življenja in prehranjevanja, verovanja, obrti, trgovine itd.

Jezikoslovje

Jezikoslovje sega do najstarejših ostankov govora sodobnega človeka v dobo do okrog 30.000 let. Kljub veliki časovni oddaljenosti lahko sklepa na jezik staroselcev, ki je razviden iz zemljepisnih imen, ki so se vsaj nekatera ohranila iz dobe ko so jih poimenovali staroselci. Vpogled v zgodovino narodov nam nudi jezikovna arheologija, ki preiskuje pogostost toponimov in njihovo razumevanje v posameznih starih in sedanjih jezikih. Prav jezikoslovje je najpovednejše, saj lahko določi jezik staroselcev in s tem prvotno večinsko poselitev posameznih območij. Prvi zapisi v Evropi so etruščanski in so šele iz 8. stoletja pr. Kr. Njim sledijo grški, venetski, starotrakijski, latinski, mesapski, retijski, umbrijski, galski in drugi napisi, ki nekateri kasneje prehajajo že v antiko.

Genetika

Genetika tudi sega daleč v zgodovino in nam lahko po moškem in po ženskem potomstvu poda razne človeške značilnosti in njihovo območno razporeditev. Po moški veji se genetski podatki ohranjajo v jedrni DNK, na Y kromosomu, ki ga ženske nimajo. Po ženski veji se genetski podatki ohranjajo v mitohondrijih, ki jih jajčece vsebuje okoli stokrat več kot pa jih ima semenčica, zato prevladajo genetski podatki v jajčecu. Zgodovinska genetika preiskuje stara okostja in tako ugotavlja razširjenost in starost ugotovljenih genskih skupin. Sedanja genetika pa tudi nudi vpogled v zgodovino, saj na podlagi genskih mutacij in povprečno predpostavljene dobe posamezne mutacije določi okvirno starost pojavljanja določene genske skupine. Tako omogoča uvid do 100.000 let, zanesljivejši podatki pa obsegajo le mlajše obdobje do okoli 50.000 let PS.

Pregled

Vsebinski in okvirni časovni pregled različnih znanosti za evropsko območje je prikazan v smiselno razdeljeni naslednji preglednici.

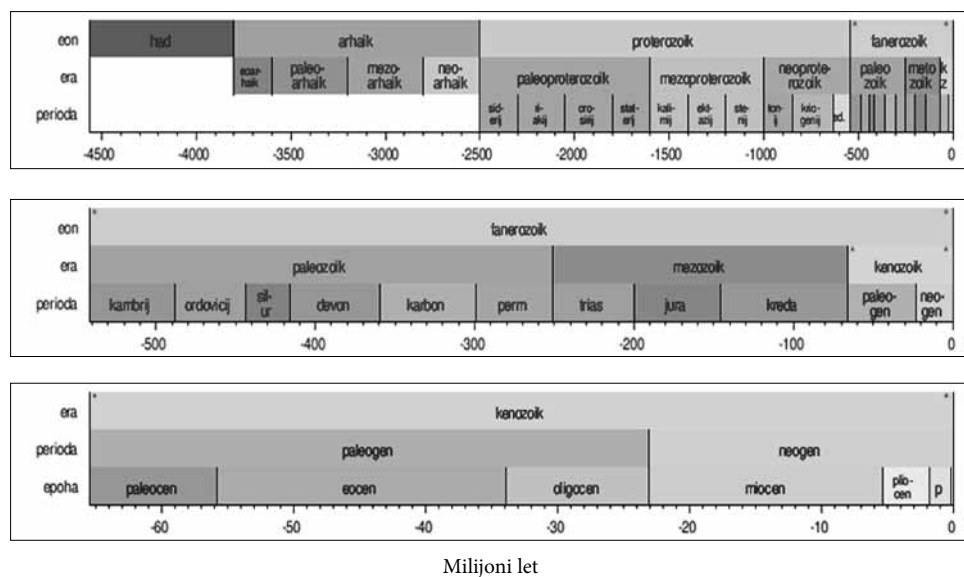
ARHEOLOGIJA

Arheološki pogled

Arheologija sega v davne čase in nam spregovori o gospodarski kulturi tedanjih rodov, ki se v starejših časih kaže v uporabi ognja in kamenega orodja, v mlajših časih z izdelavo in uporabo keramike in nato z obdelavo kovin v bronasti in kasneje v železni dobi. Spregovori pa nam tudi o tedanjem verovanju, saj so najpomembnejša odkritja prav v grobovih, ki zanesljivo kažejo verovanje v posmrtno življenje. Opisuje posamezne kulturne pojave in njihovo širjenje v prostoru in času. Tu je podobna genetiki, saj prav tako daje podatke o širjenju v prostoru in času, s tem, da genetika lahko govori neposredneje o tedanjih ljudeh, arheologija pa le o človeških značilnostih na podlagi najdenih okostij in o kulturnih pojavih, ki se praviloma širijo s trgovanjem in misijonarjenjem in ne s selitvami. Tako imamo precej arheoloških kazalcev, ki nam govore o tedanjih ljudstvih, ne dajejo pa nam podatkov o njihovem jeziku, ki je temelj razpoznavnosti posameznih ljudstev in narodov.

Geološke dobe

Geologija je v pomoč arheologiji, saj ima podobne raziskovalne načine. Ima enostavnejšo porazdelitev in neobremenjeno izrazoslovje, zato najprej pogledjmo geološki pogled, ki je razviden iz preglednice na sliki 1. Podana razdelitev od začetka zemlje do danes je v treh časovnih lestvicah, ki podajajo mednarodna imena posameznih geoloških dob [1].

Slika 1: Geološka časovne preglednica

Druga in tretja časovna lestvica podajata natančnejši razdelitvi zadnjega dela predhodne lestvice.

Holocen - zadnja epoha in sedanjost, od 1950 do danes sta premajhni, da bi ju lahko jasno prikazali.

Geološka časovna preglednica s pomembnejšimi dogodki in pojavi mlajšega obdobja je prikazana na sliki 2 [1]. Dolžina polj ni v merilu trajanja.

Eon	Era	Perioda	Serijska ali epoha	Glavni dogodki	Začetek, v milijonih letv preteklost
fanerozoik	kenozoik	neogen	holocen	Konec zadnje poledenitve in vzpon sodobne civilizacije.	0.011430 ± 0.00013
			pleistocen	Razcvet in izumrtje številnih velikih sesalcev (pleistocenska megafavna). Pojav anatomsko sodobnega človeka.	1.806 ± 0.005
			pliocen	Stopnjuje se sedanja ledena doba; hladno in suho podnebje. Pojav avstralopitekov, številnih danes živečih rodov sesalcev in recentnih mehkužcev. Pojav vrste Homo habilis.	5.332 ± 0.005
			miocen	Zmerne podnebne razmere. Na severni polobli poteka orogeneza. Prepoznati je mogoče sodobne družine ptic in sesalcev. Različni konji in mastodonti. Splošno se razširijo trave. Pojav prvih afen.	23.03 ± 0.05
		paleogen	oligocen	Toplo podnebje. Hiter razvoj in diverzifikacija živalstva, posebno sesalcev. Pomemben razvoj in razširjenje sodobnih tipov kritosemenk	33.9±0.1
			eocen	Razcvet in nadaljnji razvoj arhaičnih sesalcev (npr. kreodonti, kondilarti, uintateri idr.). Pojav prvih »sodobnih« družin sesalcev. Poveča se raznolikost primitivnih kitov. Prve trave. Ponovna zaledenitev Antarktike; začetek sedanje ledene dobe.	55.8±0.2
			paleocen	Tropsko podnebje. Pojav sodobnih rastlin. Po izumrtju dinosavrov se v številne primitivne linije razvijejo sesalci. Pojav prvih velikih sesalcev (do velikosti medveda ali majhnega povodnega konja).	65.5±0.3

Slika 2: Geološka časovna preglednica mlajšega obdobja

24. G. Tomezzoli, P. Serafimov, V. Vodopivec, *Two Noricum inscriptions*, Zbornik sedme mednarodne konference Izvor Evropejcev, Jutro, Ljubljana **2010**, 14
25. M. Guštin, *Kelti v Sloveniji, Kelti in njihovi sodobniki na ozemlju Jugoslavije*, Razstava, Narodni muzej, Ljubljana **1983**, 33-40.
26. I. Milk-Curk, *Keltski sledovi v duhovni in materialni kulturi antičnega Poetovija*, Arheološki vestnik, letnik 17, Ljubljana **1966**, 417-420.
27. D. Božič, *Raziskovanje latenske dobe na Slovenskem po letu 1964*, Arheološki vestnik, letnik 50, Ljubljana **1999**, 206-213.
28. M. Guštin, D. Božič, *Kelti in Romanizacija*, Arheološki vestnik 47, letnik, Ljubljana **1996**, 163.
29. D. Božič, *Zapadna grupa, Izvori za istoriju Tauriska, Željezno doba, Keltska kultura u Jugoslaviji*, Akademija nauka i umjetnosti BIH, Sarajevo, **1987**, 855-897.
30. S. Gabrovec, *Jugoistočnoalpska regija, Praistorija Jugoslovenskih zemalja*, Akademija nauka i umjetnosti BIH, Bronzano doba, Sarajevo, **1983**, 21-96.
31. S. Gabrovec, *Uvod in Jugoistočna alpska regija sa zapadnom Panonijom, Praistorija Jugoslovenskih zemalja, Željezno doba*, Akademija nauka i umjetnosti BIH, Sarajevo, **1987**, 15-181.
32. T. Nabergoj, *Razstave - Kelti in Evropa 92*, Zgodovinski časopis, **1992**, letnik 46 119-122.
33. V. Vodopivec, *Razbiranje ilirskih jezikov*, Jutro, Ljubljana **2011**.
34. Đ. Basler, *Paleolitsko i mezolitsko doba, Uvod, Praistorija Jugoslavenskih zemalja*, Akademija nauka i umjetnosti BIH, Sarajevo, **1979**, 13-17.
35. V. Vodopivec, *Kelti na slovenskem, resnica ali mit*, Zbornik četrte mednarodne konference, Evropski staroselci, Jutro, Ljubljana **2006**, 59-82.
36. A. Rant, *Pismenstvo v jugovzhodnih Alpah v prezgodovini*, Zbornik prve mednarodne konference, Veneti v etnogenezi srednjeevropskega prebivalstva, Jutro, Ljubljana **2002**, 188-195.

VREMENOSLOVJE

Vremenski pogoji

Vremenski pogoji so pomembno vplivali na postopen razvoj človeške vrste, saj so prav spremenljive vremenske razmere zahtevale različne umske sposobnosti in dejavnosti, ki so omogočile preživetje najsposobnejšim.

Bistveno so vplivali na prvotno poselitev, pogojevali pa so tudi kasnejše selitve proti severu in proti jugu, ki so jih zahtevale menjave ledenih in medledenih dob, pa tudi selitve zaradi močnih ohladitev zaradi ognjeniških izbruhov, padcev večjih meteoritov in drugih večjih naravnih katastrof.

Ob naravnih katastrofah – velemeteoritih in veleognjenikih se je lahko močno zmanjšalo število prebivalcev. Zaradi daljših pomračitev zaradi ognjeniškega pepela je zmanjkovalo hrane, pa tudi temperatura se je močno znižala. Prav veleognjeniki so lahko tudi vzrok pojačanim posameznim ledenim dobam.

Prav bistveno poslabšane vremenske razmere zaradi izbruhov veleognjenikov, so najbolj prizadele zmernejša območja, ki so lahko zaledenela in niso nudila prehrane niti živalim in še manj ljudem. Človeštvo je lahko preživelo le v toplejših obmorskih krajih, saj oceani v kratkem času pomračitev niso zamrznili in so nudili zmernejše temperature, ribolov pa je pomenil stalen vir ustrezne prehrane.

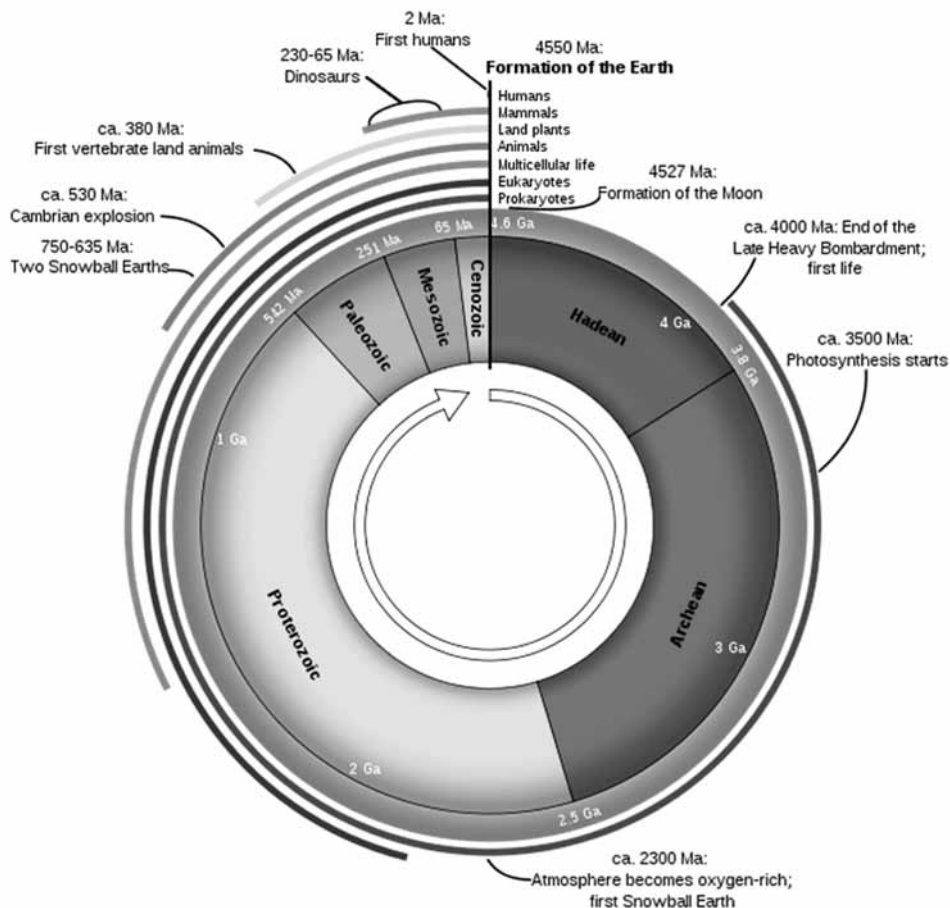
Za Evropo so pomembne predvsem ledene dobe, ki so omejevale poselitev na južno Evropo in šele končna otoplitev je omogočila poljedelstvo in poselitev tudi srednje in celo severne Evrope. V medledenih dobah se je prebivalstvo širilo tudi v srednjo Evropo, kar dokazujejo najdena okostja in drugi kazalci tedanje kulturne stopnje, vendar se je ob ohladitvah ponovno selilo proti jugu v toplejše kraje. To je povzročalo utesnitve prebivalstva, ki pa je bilo takrat pretežno lovske in nabiralniške narave.

Vremenske razmere bodo obravnavane tudi pri genetiki, saj je presoja njenih zaključkov, glede časovnega pojavljanja posameznih genskih skupin, bistveno odvisna prav od vremenskih razmer v obravnavanih obdobjih in območjih.

Časovni pregled

Posamezna časovna obdobja zemeljske zgodovine so razpoznavna na sliki 1, ki zajema oblikovanje zemlje in lune ter bistvene spremembe življenjskih pogojev in od njih odvisno pojavljanje različnega življenja [1].

Življenje se je na začetku razvijalo počasi in tudi obdobja so bila daljša, z nastankom rastlinskega pokrova in višjih vrst, živali in rastlin, ki so se spolno razmnoževale pa se je življenje popestrilo z obilico različic.

Slika 1: Razvoj zemlje, življenjskih pogojev in pojav življenja, Ma: milijon let [1]

- Življenje se je pričelo že zelo zgodaj in je omogočilo fotosintezo, ki je začela proizvajati kisik, ki pa se je porabljal za oksidacijo železa in šele precej kasneje se v ozračju pojavi dovolj kisika za višje oblike življenja.
- Morske živali segajo do 750 milijonov let, kopenske pa okoli polovico manj, sesalci le do 230 milijonov let.
- Značilni so dinosavri, ki so izkoristili zelo toplo podnebje; človečnjaki pa se pojavijo šele pred okoli 2 milijona let.

VREMENSKE SPREMEMBE

Spremembe temperature

Vremenske spremembe v daljšem časovnem obdobju 5,5 milijona let so s temperaturo, na osnovi geoloških študij usedlin, prikazane na sliki 2 [2].

LITERATURA

1. Splet, *Geološka ura in pomembnejši dogodki*, http://en.wikipedia.org/wiki/File:Geologic_Clock_with_events_and_periods.svg
2. Splet, *Spreminjanje temperature*, http://sl.wikipedia.org/wiki/Ledena_doba
3. Splet, *Spreminjanje sončne aktivnosti*, http://en.wikipedia.org/wiki/Climate_change
4. Splet, *Temperaturne spremembe na celini in oceanih*, <http://www.seafriends.org.nz/issues/globalclimate3.htm>
5. Splet, *Temperaturne spremembe v primerjavi z vsebnostjo CO₂ v ozračju*, <http://www.worldviewofglobalwarming.org/pages/paleoclimate.html>
6. Splet, *Temperaturne spremembe po zadnji ledeni dobi*, http://en.wikipedia.org/wiki/File:Holocene_Temperature_Variations.png
7. D. Gronenborn, *Climate fluctuations and trajectories to complexity in the Neolithic, towards a theory*, Splet, *Združitev zaporedne neolitizacije in holocenskih vremenskih sprememb*, http://arheologija.ff.uni-lj.si/documenta/pdf36/36_5.pdf
8. Splet, *Šest veleognjenikov*, <http://en.wikipedia.org/wiki/Supervolcano>
9. Splet, *Seznam ognjenikov po smrtnih žrtvah*, http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_volcanic_eruptions_by_death_toll
10. Splet, *Sončna dejavnost v času glede na povprečje*, http://en.wikipedia.org/wiki/Little_Ice_Age#Volcanic_activity
11. Splet, *Morski tokovi*, http://sl.wikipedia.org/wiki/Oceanski_tok
12. Splet, *Zalivski tok*, http://sl.wikipedia.org/wiki/Zalivski_tok
13. Splet, *Labradorski tok*, http://sl.wikipedia.org/wiki/Labradorski_tok
14. I. Meško, *Zalivski tok slabi*, <http://www.presek.si/29/1495-Mesko.pdf>
15. T. Šegota, *Paleoklimatske i Paleografske promjene, Praistorija Jugoslavenskih zemalja*, Akademija nauka i umjetnosti BIH, Sarajevo, **1979**, 21- 33.
16. Boris Kavur, *Kako smo izgubili kožuhe*, Ljubljana, ARHEO 21/**2001**.

BAJESLOVJE

BAJESLOVNI POGLED

Bajeslovje pride od besede bajati, to je napovedovati, modrovati itd. Ker se je to obilno dogajalo že v preteklosti, so nam ohranjene te misli in napovedi, pa tudi starejši dogodki, ki so dobili pravljíčno obliko, mnogokrat pa so zadržali osnovno jedro stvarne vsebine.

Ta dejavnost je človeška značilnost in je znana povsod po svetu in prav Slovenci imamo zelo pestro in obsežno bajeslovje. Smiselno ločimo več zvrsti, ki so povezane s stvarnimi dogodki, z moralnimi jedri, s poganskim verovanjem in s preoblikovanjem pri pokristjanjenju.

SLOVENSKO BAJESLOVJE

Obširna predstavitev pestrosti slovenskega bajeslovja je podana na spletu [1], kjer je navedenih 109 del domačih in tujih avtorjev, ki različno pristopajo k tej obsežni zadevi in so pisali pod različnimi, največkrat pan-slovanskimi vplivi. Navaja tudi več božanstev in njihove možne vzporednike v tujih mitologijah.

Pokristjanjevanje slovenskih prednikov se je začelo že po letu 751, ko so Karantanci prišli v proces pokristjanjevanja. V tem času so bili uničeni stari idoli, prikrito dvoverstvo pa se je ohranilo še globoko v dvajseto stoletje, na več koncih Slovenije; na Krasu v Posočju, Slovenski Istri, Banjški planoti, v Bohinju in na Dolenjskem. Staroverski bogovi v dobi dvoverstva so znani tudi iz pridige škofa Tomaža Hrena ob polaganju temeljnega kamna za kapucinski samostan v Ljubljani iz katere lahko razberemo, da so Kranjci v 17. stoletju še vedno častili Lado, Plejna in Poberina. Dvoverstvo je povzročilo prepletanje starih izročil z novimi krščanskimi vsebinami. Prvi val pokristjanjevanja se je pričel že v času pred nastopom frankovskega vladarja Karla Velikega, ko je bila Evropa z večino krščanske duhovščine vred skoraj povsem nepismena. Tudi zaradi tega skoraj ni ohranjenih zapisov irskih, furlanskih ali germanskih avtorjev o karantansko-karniolskem verovanju. Poznamo pa listino Franciscusa de Clugia iz 16. avgusta 1331 v kateri je izrazil zahvalo in priznanje udeležencem križarskega pohoda proti Kobaridcem. V listini piše, da so šli „ne brez osebne nevarnosti, vse do kraja Kobarid, v isti škofiji, kjer so med gorami nešteti Slovani častili neko drevo in studenec, ki je bil pri koreninah drevesa, kot boga, izkazujoč ustvarjeni stvari čaščenja, ki se po veri dolguje stvarniku.“ Pohod, kot je opisan v viru iz 14. stoletja, je edini znani križarski pohod v Evropi in še to več stoletij po uradnem pokristjanjevanju [1].

Anton Tomaž Linhart v svojem delu Poskus zgodovine Kranjske in ostalih dežel južnih Slovanov Avstrije, je poskusil sestaviti slovenski poganski panteon. Linhart se je nekritično naslonil na tuje izročilo, vendar je že črpal tudi iz domačega izročila. Linhart je trdil, da je bil na čelu starih božanstev Bog, čaščen v gromu in teku ozvezdij, ki pa je vzvišen nad

nami. S svetom so bolj povezana nižja božanstva. Linhart loči med bogovi z lastnostjo dobrega in bogovi z lastnostjo slabega. Na vodilno mesto med bogovi dobrega postavlja Svantevida, ki ga imenuje tudi Belinec ali Belibog. Med dobrimi božanstvi nato omenja Triglava, z oblastjo nad zrakom, zemljo in vodo [2].

Prvi resnejši preučevalec našega bajeslovja naj bi bil šele Valentin Vodnik, ki se je pri preučevanju slovenske mitologije prvi odločil za etnografsko delo na terenu in odkril izročilo o volkodlakih, vedomcih, gorskem možu in gorski ženi, povodnem možu, Torki, Mori, Rokalniku in rojenicah [3].

V prvi polovici 20. stoletja je velik preskok v preučevanju mitologije naredil Jakob Kelemina s knjigo Bajke in pripovedke slovenskega ljudstva z mitološkim uvodom [4].

Pomembno delo pri širjenju preučevanja slovenskega bajeslovja je opravil Damjan J. Ovsec, ki v svoji knjigi Ovsec [3] uporabi primerjalni pregled in obenem zastopa hipotezo o htonski, lunarni naravi slovanskega in slovenskega bajeslovja.

Slovensko mitologijo je v svoji knjigi o Slovencih raziskoval tudi Rus Jurij Venelin, ki je tudi prvi zapisal ime Slovenci v današnji obliki. Venelinova knjiga *Starodavni in današnji Slovenci* je izšla 1841 in je prva zgodovina Slovencev, ki jo je napisal tujec [5].

Leta 2002 je Nikolai Mikhailov objavil delo, v katerem slovenskega Kresnika izpeljuje iz Peruna.

Znani so še mnogi domači bajeslovci, ki obravnavajo več božanstev ali posamezne bajeslovne like in so, tako avtorji kot njihovi liki, dovolj dobro poznani [1].

DRUGAČNI POGLEDI

Slovensko bajeslovje je dovolj dobro poznano, zato so zanimivi predvsem drugačni pogledi, ki odkrivajo mnogo novega ali premalo poznanega in so prispevali pomemben delež k uradnemu bajeslovju. Pri posameznem avtorju so obravnavane le nekatere vsebine, saj bi se sicer v precejšnjem delu ponavljale.

Jožko Šavli 1943-2011 [6]

Povsem na drugačne temelje je bajeslovno izročilo postavil Šavli, ki izhaja iz duhovne dediščine Karantancev, vendar med ostalimi raziskovalci mitologije ni naletel na velik odziv. Bajeslovje deli na bogove in bitja ter podaja tudi širši zgodovinski okvir. Posebej poudarja zamolčevanje naših korenin, ki so tudi v bajeslovju prisotne v širšem evropskem prostoru in so namesto Venetom pripisane prednikom domnevnih Germanov, slovenski narodoslovci pa jih pripisujejo staroselcem, ki pa smo v resnici mi Slovenci sami. Bogovi: Triglav bog veselja – več poimenovanj vrhov in kipov s tremi obrazi; Belin bog svetlega neba, njegovo češčenje je bilo ukoreninjeno predvsem v Ogleju, kjer je ohranjenih okoli 60 njemu posvečenih napisov, pa tudi več oltarjev in templjev; Svetovid bog vidnega sveta je imel močno razširjeno češčenje pri baltskih Venetih kot Svantevid in je imel tempelj na otoku Rujana, kjer so mu vsakoletno darovali za dobro letino; Zemlja velika mati se je

11. A. Rant, *Karni in Veneti v Britaniji in v Alpah, slovenska in britanska paleoetnična izročila v luči evropske prazgodovine*, Prorang, Ljubljana **2008**, 68-140.
12. J. Bizjak, *Ostaline megalitske kulture v slovenskih Alpah*, Inštitut Alpe, Mohorjeva družba, Celje **2011**.
13. V. Vodopivec, *Slovar venetskega jezika*, Jezikovni temelji starejše slovenske etnogeneze, Jutro, Ljubljana **2010**, 176-204.
14. Splet, *Vaška situla*, http://www.harvardi.com/vaska_situla.php
15. G. B. Pellegrini, A. L. Prosdocimi, *La lingua Venetica*, Istituto di glottologia dell universita di Padova, Circolo linguistico Fiorentino, Padova **1967**.
16. M. Bor, J. Šavli, I. Tomažič, *Veneti naši davni predniki*, Ivan Tomažič, Dunaj, Ljubljana **1990**, 369.
17. V. Vodopivec, *Katalog venetskih napisov*, Jezikovni temelji starejše slovenske etnogeneze, Jutro, Ljubljana **2010**, 80-175.
18. *Kunstgeschichte*, von Ed. Baumann, Berlin **1901**, 449.
19. L. Bonfante, *Etruscan*, Reading the past, British museum, London **1990**, 33.
20. D. Kebe, *Zemla in Fuflunš*, neobjavljeno delo iz leta **2009**.
21. V. Vodopivec, *Katalog in slovar venetskih, retijskih in starofrigijskih napisov*, Jezikovni temelji starejše slovenske etnogeneze, Jutro, Ljubljana **2010**, 80-204, 224-287, 313-402.
22. V. Vodopivec, *Katalog in slovar mesapskih napisov*, Razbiranje ilirskih jezikov, Jutro, Ljubljana **2010**, 197-317.
23. D. M. Žunkovič, *Slavische-Runem Denkmälen*, Bibliotek »Staroslovan«, Heinrich Slovák, Kremsier **1915**, 98-100.
24. V. Vodopivec, *Čaščenje rodnosti*, Zbornik desete mednarodne konference, Izvor Evropejcev, Jutro, Ljubljana **2012**.
25. J. Kollar, *Staroitalija slavjanska, Objevy a dukazy živlu Slavskih*, Cisarske kralovske dvorske a statni tiskarne, Viden **1853**, 279.
26. A. Horak, *Falický kult Etrusků*, O Slovanech úplně jinak, co nebylo o Slovanech dosud známo, Lipa, Vizovice **1991**, 166-171.

ZGODOVINA

Zgodovinski pogled

Zgodovina je v Slovarju slovenskega knjižnega jezika določena kot: *celota dogajanj v razvoju, preteklosti v zvezi s kakim osebkom, skupnostjo, področjem*. To pomeni za Slovence vse, kar se je dogajalo na območjih kjer sedaj živimo in kjer so v preteklosti prebivali naši predniki. Prav naši zgodovinarji se ne drže tega načela, ampak časovno in območno omejujejo našo zgodovino v okvir lažnih imperialističnih doktrin, ki temelje na pohlepu po naši zemlji, saj smo daleč največje območje izgubili vsled nemškega potujčevanja.

Zgodovina je najbolj sporna znanost, saj bi jo vsak razlagal po svoje in s tem dokazoval različne izvore rodov in narodov. Različno prikazovanje zgodovine je koristno, če temelji na dokazih vseh ustreznih znanostih in ne le na teorijah, dogmah in mnenjih. Žal je prav naša zgodovinska stroka vpeta v potvarjanje zgodovine, saj se še ni izkopala iz služenja preteklim centrom moči Dunaju, Moskvi in Beogradu in zgodovine Slovencev še ni postavila na dokazljive temelje, saj za uradno trditev o poznem prihodu Slovencev ni prav nobenega dokaza.

Zamolčanost

Prav naša najnovejša – osamosvojitvena zgodovina v nekaterih delih temelji na zamolčevanju stvarnosti in povelečevanju vloge komunističnega bloka, ki je bil proti osamosvojitvi in se je šele po spoznanju preteče srbske nadvlade, zbal za svoje stolčke in odšel iz Beograda, osamosvojitvi pa se je pridružil šele tik pred plebiscitom. Prav v sedanjem času smo priče ponovnega oživljanja zgodovinskih laži s poudarjanjem domobranske in zamolčevanjem komunistične medvojne kolaboracije z okupatorjem, zlasti pa zamolčevanju komunističnih zločinov med in po drugi svetovni vojni [1].

Polpretekla zgodovina likvidacij zavednih Slovencev med drugo svetovno vojno, ki je povzročila oborožen odpor vaških straž in domobrancev proti komunističnemu nasilju ter likvidacije poveljnikov slovenske partizanske vojske, še ni zgodovinsko ovrednotena. Množični povojni umori neoboroženih in sestradanih ljudi še vedno služijo za medijsko prikazovanje razdeljenosti Slovencev.

Dolgoletno povelečevanje komunistične revolucije z obširno literaturo, ki se je poskušala skriti za partizanskim bojem in osvobodilno fronto, je pustil usodne posledice mlajšemu rodu, ki je bil indoktrinirano šolan. Kolaboracija Domobrancev je prikazana izkrivljeno, kolaboracija Komunistov z okupatorjem pa je zamolčana. Ta del naše zgodovine še ni našel zgodovinske vsebine s stvarnimi podatki o žrtvah vojne in žrtvah vsiljene komunistične revolucije na vseh straneh nasprotnih si sil.

Karantanija

Zgodovina Karantanije, ki je nedvoumna novejša državna tvorba Slovenov in to precej pred vključitvijo v Samovo državo, se še vedno zamolčuje kot država naših prednikov. S tem se bistveno krni pomemben del naše zgodovine, krni pa se tudi narodna zavest, ki vedno izvira iz pomembnih dogodkov narodne zgodovine. Samovo kraljestvo, kot kraljestvo Slovenov iz leta 631, je prikazano na sliki 1.

Slika 1: Samovo kraljestvo iz leta 631 [2]

Leta 623 se je Karantanija verjetno pridružila plemenski zvezi Alpskih Slovanov pod vodstvom frankovskega trgovca, kralja Sama. Po propadu Samove plemenske zveze leta 658 je »krajina Slovanov« s središčem na Krnskem gradu severno od današnjega Celovca, ki se je že začela imenovati Karantanija, ohranila neodvisnost [2].

Komentar

Napačni so izrazi Slovani in Alpski Slovani ter mnenje, da je bil Samo frankovski trgovec.

Komentar

Na sliki so označeni predniki Čehov, Moravcev, Sorbov in Slovakov, niso pa zapisani predniki Slovencev, kar znanstveno ni dosledno, označena pa je celo slovanska krajina, kar je zgodovinska potvorba, saj je izraz Slovani uveljavljen šele v 19. stoletju, zato bi morale pisati Krajina Slovenov.

77. F. Curta, *The Making of the Slavs, History and Archaeology of the Lower Danube Region*, Cambridge University Press, Cambridge, UK **2001**, 500-700.
78. D. P. Hupchich, H. E. Cox, *A concise historical atlas of Eastern Europe*, map 8, London **1996**,
79. Dimitri Obolenski, *Vizantijski komonvelt*, prevod Ksenija Todorović, str. 74 do 75, Prosveta, Beograd **1996**,
80. Constantini Imp. Porphyrogeniti, *De administrando imperio*, liber de thematibus, O upravljanju carstvom, prevod Nikola pl. Tomašič, str. 84 do 88, Zagreb **1994**.
81. T. Sulimirski, *Zaboravljeni Sarmati, Isčezle civilizacije*, Thames and Hudson, London **1964**, v prevodu Izdavački zavod »Jugoslavija«, Beograd **1965**.
82. Wikipedija, geslo *O podrijetlu Hrvata, Iranska teorija*, 18. maja **2009**.
83. Wikipedija, geslo *Srbi, Istorija, Teorije o poreklu Srba, Iranska teorija*, 18. maja **2009**.
84. Wikipedia, geslo *Eurasian Avars, The Early Avar Period (580 do 670)*, 18. maja **2009**.
85. M. I. Moškon, *Izza Karpatov?* Zbornik pete mednarodne konference, Izvor Evropejcev, Jutro, Ljubljana **2007**, str 86.
86. Wikipedija, *Serboi*, en.wikipedia.org/wiki/Serboi
87. S. Berzelak, *Stare dobe*, Zgodovina za 1. letnik gimnazij, Modrijan, Ljubljana **2003**.
88. D. Krnel Umek, *Znanje o staroselcih - slovincih v 20. stoletju*, Jutro, Ljubljana **2012**.
89. Splet, *Zemljevid Ilirskega kraljestva in zemljevid Slovenskih dežel*, http://sl.wikipedia.org/wiki/Zgodovina_Slovenije

JEZIKOSLOVJE

Jezikovni pogled

Jezikovni pogled je prav gotovo najpomembnejši, saj nedvoumno priča o narodu, ki je najbolj razpoznaven prav iz lastnega jezika. Jezik je tista lastnost posameznega naroda, v katerem se odvija vsa dejavnost in je tudi temelj razvoja omike in kulture [1]. Prav jezikovni vpogled nam spregovori o jezikih predzgodovinskih ljudstev, saj je pisana evropska zgodovina primerjalno mlada, šele od 6. stol. pr. Kr., jezikovne ostaline v zemljepisnih imenih pa so bistveno starejše – več tisočletij pr. Kr. [2].

Tlopisna imena so v veliki večini prastarega izvora, saj so jih poimenovali prvotni prebivalci, imena pa so se v veliki meri v enaki ali delno spremenjeni obliki ohranila do danes. Nekatera zasledimo še na starih zemljevidih, medtem ko so v novejših izdajah lahko že popravljena, nekatera spremenjena, nekatera pa prevedena. Poleg imen rek in gora so pomembni tudi drugi krajevni in lastniški izrazi za mokrišča, barja, polja, pašnike itd. Številna imena pomembnih rek in gora na območjih nekdanjih Venetov, ki so bila poimenovana v jeziku staroselcev, so razumljiva s pomočjo slovanskih jezikovnih prvin. Ker ta imena istočasno pravilno opisujejo stvarne značilnosti posameznih gora in voda so dokaz o nekdanjem jeziku staroselcev [3].

Besede

Jezik sestavljajo besede, ki imajo v vsakem jeziku svoj značilen pomen in v besednem sestavu izraža voljo govorca, da drugim posreduje svoje želje, prošnje, navodila, zahteve, ukaze, naklonjenost, nasprotovanje itd.

Vsaka beseda ima praviloma svoj naravni izvor, saj prav gotovo ni nastala z uporabo v nekem, čeprav prastarem jeziku, zato ima večina pomembnejših besed svoj izvor v osnovnem človeškem zaznavanju. Ta je pogojen s tem, kar so ljudje slišali, videli, otipali, opazovali, razumeli, posvojili, ugotovili in ubesedili [4].

Govor

Govor je z besedami izražena misel, volja, namen, prošnja, ukaz itd. Govor je temeljna značilnost človeškega sporazumevanja, ki ga dopolnjujejo druga za sporazumevanje pomembna sredstva: okolje, govornica telesa, govornica predmetov, govornica rož, govor sliskovnih in pisnih sporočil – znaki, plakati itd.

Govor sestavljajo besede, ki se združujejo v skupno izgovorljive sklope, ti pa v stavke, ki podajajo zaključeno misel. Govor je praviloma razgovor, saj v njem sodelujeta dve ali več oseb, ki prav z govorom razmenjujejo vprašanja in odgovore, razčiščujejo morebitna nesoglasja, nesporazume itd [4].

Jezik

Jezik je živ in se stalno spreminja: dodajajo se novi izrazi, sprejemajo se tujke, opuščajo se nekatere besede itd. Normiranje jezikov je poenostavilo izražanje, slovenščino pa je osiromašilo, saj so izločili večino slovenskih besed, ki so dišale po germanskih, romanskih in

drugih slovanskih jezikih, saj niso upoštevali njeno izrazito starodavnost in osrednost med slovanskimi jeziki [5].

Pisana beseda pa je neke vrste mumija, saj ni spremenljiva. Tekom časa se je zapisovanje spreminjalo tako po znakih zapisovanja kot po pravilih zapisovanja. Začetki pisave so slike, ki neposredno izražajo sporočilo, so pa večpovedne in se lahko razlagajo večpomensko. Slikam sledijo poenostavljena znamenja, ki praviloma izhajajo iz predhodnih slik, najprej kot zlogovna pisava in končno kot črkovna pisava.

Črkovna predantična pisava je sicer imela znake za posamezne glasove, vendar ni ločevala velikih in malih črk, niti ni uporabljala ločil. Zapis je bil zato zvezen in je moral bralec zvezno besedilo deliti na posamezne besede ali besedne sklope, kar je bilo možno le z razumevanjem napisanega. To očitno ni predstavljalo težave, saj so bili zapisi kratki in tedanjim zapisovalcem in naročnikom dobro razumljivi. Ščasoma pa se pojavljajo različni znaki za ločila, ki največkrat ločujejo le besedne sklope tako, kot je tekla govornjena beseda, kasneje pa ločila predstavljajo delitev tudi na besede.

Časovno je treba ločiti tudi med narečnimi jeziki in kasnejšimi normiranimi jeziki. Značilni so vedski jeziki, ki so pisani narečno in sanskrt, ki je dotedanja narečja poenostavil in združil v normirani jezik in s tem izgubil mnogo zanimivih in izvornih izrazov in prav to se je zgodilo pri normiranju slovenščine [6].

Jezikoslovne raziskave

Jezikoslovje je veda, ki se ukvarja z jeziki in uporablja različne načine obravnav pri vzporejanju, spreminjanju in mešanju jezikov. Temelj vsake take preiskave pa mora biti pogostost, ki določa verjetnost določenih opazovanih jezikovnih sprememb. Jezik je tvarina, ki jo je mogoče obdelovati na različne načine in sedanje jezikovne metode niso edino ustrezne, saj so primerni vsi načini, ki dajo dobre in preverljive izide.

Dokazovanje

V tehničnih znanostih je dokazovanje preprosto in zanesljivo. Utemeljeno je na ponovljivosti posameznih poskusov, saj morajo biti izidi enaki, ob enakih poskusih, enakih pogojih in enaki skrbnosti preiskav.

V filozofiji je dokazovanje miselno in mora biti zato razvidno. To velja za temeljna filozofska načela, pri drugih pa je že treba poseči po miselnih analizah, ki podajajo večjo ali manjšo verjetnost predpostavljenih načinov in izidov.

Pri humanističnih znanostih, pa načelo ponovljivosti ni možno, načelo verjetnosti pa zahteva ustrezne postopke, predvsem ugotavljanje pogostosti posameznih pojavov in na teh izsledkih temelječe ocene verjetnosti posameznega pojava.

Jezikoslovci so razvili nekaj preiskav, ki jih upoštevajo dogmatsko, druge pa zavračajo, saj naj bi ne bile primerne za jezikoslovje. Tako stališče ni strokovno, saj so primerne vse raziskave, ki dajejo dobre in dovolj zanesljive izide.

Napačnost

Jezikoslovci večkrat uporabljajo tudi napačne načine preiskav ali pa sicer dobre načine raziskav uporabljajo napačno.

GENETIKA

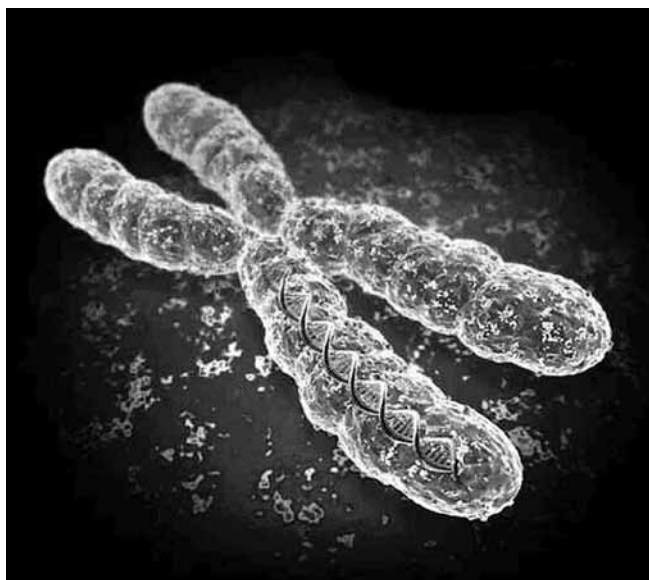
Genetski pogled

DNK

DNK je v celičnem jedru v dveh kopijah, ena ima 3.079.843.747 parov nukleotidov in 32.185 genov. Sestavlja jo 44 navadnih kromosomov, katerih polovico dobimo od očeta in polovico od matere, saj imata jajčece in semenčica le en izvod navadnih kromosomov. Posebnost sta spolna kromosoma X in Y. Ženske celice imajo dva X kromosoma, moški pa enega X in Y. Jajčece ima le en X kromosom, semenčica pa ima le po en X ali le Y kromosom. Semenčica določa spol, saj pri združitvi nastane ženska skupina XX ali moška skupina XY, zato se Y kromosom deduje le po moški liniji.

Genska zamenjava med kromosoma X in Y je škodljiva in ni mogoča, razen v majhnih predelih, ki predstavljajo okoli 5 % dolžine Y kromosoma, ki je bolj priti koncu kromosoma. Ker se Y kromosom podeduje le po moški črti je primeren za vpogled v preteklost, saj nosi vse pretekle Y mutacije. Pri ljudeh je kromosom Y sestavljen iz 454 genov in 57.741.652 baznih parov, ki so osnovni gradniki DNK. To pomeni, da predstavlja $57.741.652 / 3.079.843.747 = 1,87$ % celotne DNK v celici moškega. Y kromosom ima manjšo raznolikost kot navadni kromosomi, zato je natančnost preiskav manjša le okoli 99 % v primerjavi z veliko raznolikostjo ostale jedrne DNK z natančnostjo preiskav 99,9999 % [1].

Navadni kromosom je prikazan na sliki 1.

Slika 1: navadni kromosom [2]

mtDNK

Običajna celica vsebuje 500 in več mitohondrijev, ki imajo od 2 do 10 mtDNK kopij dvo-verižnega genskega kolobarja, zato imajo celice okoli 1000 do 10.000 mtDNK kopij. Verigi DNK se razlikujeta glede na prisotne nukleotide: ena od verig, imenovana težka veriga, je bogata z deoksigvanozin monofosfati in nosi zapis za 28 genov, druga veriga, imenovana lahka veriga, pa je bogata z deoksicitidin monofosfati in nosi zapis za 9 genov. Jajčece ima 100.000 do 1.000.000 kopij, semenčica pa le od 100 do 1000 kopij. Pri človeku ima mtDNK 16.569 baznih parov, ki skupno nosijo zapis za 37 genov. Genski zapis se deduje na vse potomce, ohrani pa le po materini strani, saj se ob oploditvi moški del mtDNK uniči. Novejše raziskave pa kažejo, da se tudi moški del ohrani, vendar pri razmerju 1/1000 le redko lahko prevlada. Zaradi kratkosti genskega zapisa je zanesljivost preiskav podobna kot pri Y kromosomu, to je okoli 99 % [1].

Pomembnejši genetski deli

Kromosom je podolgovata dvovijačna molekula, ki nosi gene kot nosilce dednosti.

Gen je del DNK na kromosomu in je osnovna enota dednosti.

Haplotip je skupina alelov na istem kromosomu, ki so zelo blizu drug drugega.

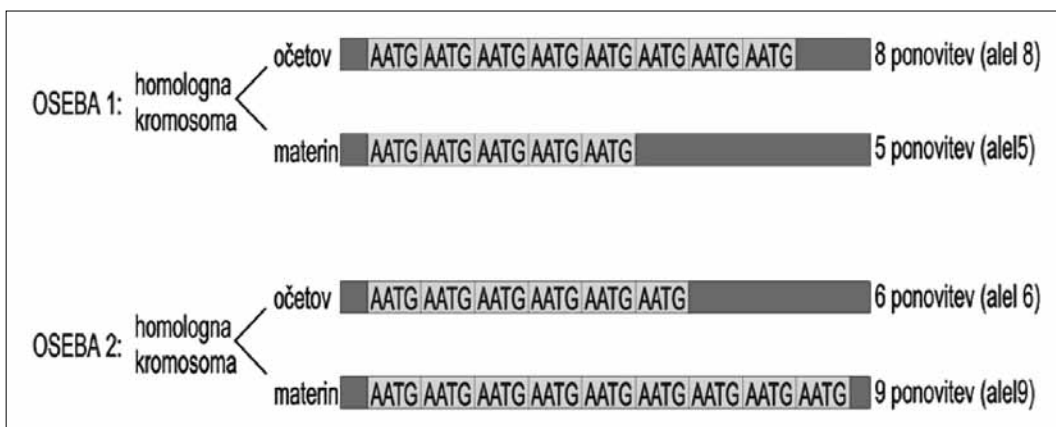
Alel je večkrat ponovljena oblika skupine nukleotidov STR na določenem lokusu (mestu).

STR (short tandem repeat) – kratke parne ponovitve so ponavljajoča se zaporedja sestavnih delov DNK – nukleotidov.

Nukleotid je osnovna enota s katerimi je zapisan gen. Posamezna enota je sestavljena iz fosfatne skupine, pentoze (sladkor z petimi ogljiki v obroču) ter dušikove baze. Med posameznimi nukleotidi so si različne le dušikove baze. V človeški DNK so štiri različne dušikove baze in posledično štirje različni nukleotidi: citozin (C), gvanin (G), timin (T) in adenozin (A).

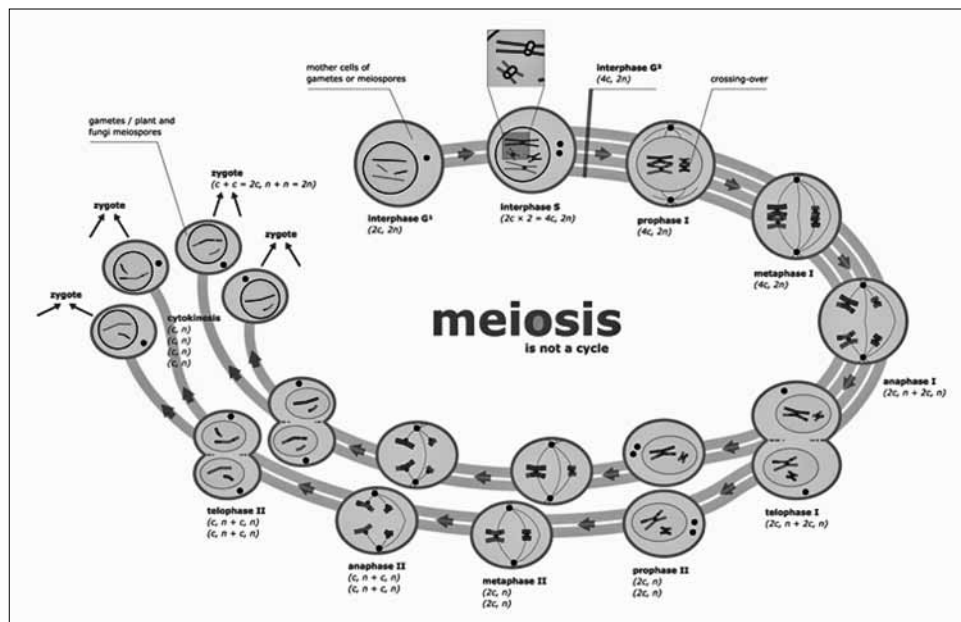
Alel

Prikaz alelov navadnih kromosomov je prikazan na sliki 2.

Slika 2: Aleli navadnih kromosomov, STR je AATG [1]

Mejoza

Slika 3: Mejoza s prikazom rekombinacije homolognih kromosomov [3]

Po oploditvi se homologni kromosomi rekombinirajo, izjema je Y kromosom, ki se lahko rekombinira z X kromosomom le na dveh majhnih pseudoavtosomalnih območjih, zato se prenaša v ostalem delu v identični obliki iz očeta na sina [1]. Prikaz mejoze - začetne delitve oplojenega jajčeca je razviden iz slike 3.

Nedorečenost

Genetika je v bujnem razvoju in marsikatero sedanje trditve bodo doživele precejšnje spremembe. Posega čedalje bolj v podrobnosti, kar lahko zamegljuje celostni pogled, saj je za zgodovinsko presojo poselitev pomembna celota. Glede vpogleda v zgodovinsko dogajanje je treba opozoriti na nekatere predpostavke in na nekatera dejstva.

Točnejši podatki so znani le za sedanjost in le nekoliko v preteklost pri še živečih, največ za tri do štiri rodove, njihova uporaba za presojo preteklosti pa ima več temeljnih izhodišč. Glede časovne razporeditve nastanka posameznih genskih skupin so možna precejšnja razhajanja, ki se bodo v bodočnosti zblíževala, saj so izračuni pogojeni s predpostavljenimi povprečnimi dobami mutacij. Genetske dobe se morajo ujemati z arheološkimi, ki so za sedaj točneje določljive.

Dober vpogled nudijo preiskave starih človeških kosti in zob, če so opravljene strokovno tako, da so izključene primere kasnejših genskih skupin. Praviloma pa so najdene kosti na posameznih skritih mestih in ne predstavljajo slučajno razporejenih vzorcev, ampak rodovno ali celo družinsko povprečje. Neslučajno razporejeni vzorci dajejo dovolj zanesljive izide glede časovne pojavnosti posameznih genskih skupin ne pa tudi glede prostorske razporeditve istih skupin. Žal se genski ostanke ohranijo najdalj le pri zobeh in

upoštevanju povprečne dobe mutacij, ki jih je treba uskladiti s predpostavljenim izvirnim območjem.

Pomembno je število prebivalcev na posameznih opazovanih območjih in obdobjih ter porast tamkajšnjega prebivalstva, saj večje število prebivalcev daje več mutacij, večje število rodov pa večjo časovno pogostost mutacij.

Šele celovito upoštevanje navedenih in drugih možnih vidikov, bo bolje osvetlilo dosedanja razhajanja v teoretičnih predpostavkah in praktičnih izračunih, glede pojavljanja posameznih genskih skupin v preteklosti.

Glavna časovna obdobja

Mutacijske stopnje glede na nukleotid/leto so večidel enake, razen možne razlike Y mutacij v obdobju moških hlač. Število mutacij pa je tekom časa odvisno od števila ljudi in lahko osvojimo več značilnih časovnih obdobji, glej sliko 8:

- Prastaro obdobje, kjer prebivalstvo v povprečju raste od ene družine do 2 milijonov dokaj enakomerno v dobi od 200.000 do 100.000 PS; stopnja rodnosti je sicer visoka, prebivalstvo pa zaradi umrljivosti raste počasneje, čas rodov pa je okoli 20 let. Za dednost so pomembni le preživelci, zato je povprečno stanje prebivalstva okoli 1 milijona. Faktor prebivalcev je 1.
- Staro obdobje od 100.000 do 5.000 PS, kjer prebivalstvo raste povprečno dokaj enakomerno od 2 do 5 milijonov; zaradi občasnih izjemno slabih vremenskih obdobji se je število ljudi bistveno zmanjšalo; stopnja rodnosti je sicer visoka, prebivalstvo pa raste počasneje; čas rodov pa je okoli 20 let. Povprečno stanje prebivalstva je okoli 3,5 milijona. Faktor prebivalcev je 3,5.
- Srednje obdobje, kjer je prebivalstvo raslo s skoraj enakomerno rastjo 0,07 % letno, od 5 milijonov do 500 milijonov v dobi od 5.000 PS do 1.700; rast ni bila povsod enaka, saj se je v Evropi po tretjem tisočletju PS zaradi bistveno poslabšanih življenjskih razmer število ljudi celo zmanjšalo, kasneje pa zopet povečevalo; čas rodov je bil okoli 20 let. Povprečno stanje prebivalstva je okoli 50 milijonov. Faktor prebivalcev je 50.
- Novo obdobje, kjer je prebivalstvo raslo bistveno hitreje s povprečno stopnjo rasti 1,07 % letno, od 500 milijonov na 7 milijard v dobi od 1.700 do danes; tudi tu so razlike med območji in obdobji, ki bi jih bilo treba upoštevati; tu nastopi tudi razlika med Y in mt genskimi mutacijami zaradi moških hlač, saj so v preteklosti hitrosti mutacij Y manjše, v tem obdobju pa so povečane; čas rodov pa je od 20 do 30 let odvisno od območja visoke, srednje in nizke rasti prebivalcev. Povprečno stanje prebivalstva okoli 1,5 milijard. Faktor prebivalcev je okoli 1.500.

Zgodovinsko gledano je treba zadnje obdobje izločiti, srednje obdobje pa ustrezno prilagoditi ali razdeliti na manjša obdobja na primer: od 5.000 do 1.000 PS s povprečnim prebivalstvom 20 milijonov in faktorjem prebivalcev 20, ter od 1.000 PS do 1700 s povprečnim prebivalstvom 200 milijonov in faktorjem prebivalcev 200.

Število prebivalcev vpliva le na obseg mutacij, na časovno pojavljanje pa vpliva le posredno.

Zaključki

Za časovno umestitev posameznih genskih skupin je pomembnejša analiza mt-mutacij, saj razen v mlajšem obdobju prevladuje enaka starost rodov, zaradi mnogih kopij pa je zelo majhna verjetnost ohranitve večjih mutacijskih sprememb. Smiselna je časovna enakomernost mutacij, ki pa je ocenjena v desetkratnem razponu od 0.025 do 0.26 mutacije ali v povprečju 0,142/lokacijo/milijon let [15]. Glede na arheološke [16-18], jezikovne [19-28] in genetske podatke [29-30] in njihovo celovito presojo [31], ocenjujem mt genetske izračune kot premlade in stopnjo mt mutacij bližje manjši vrednosti, to je okoli 0,05 mutacije/lokacijo/milijon let.

Časovno umestitev Y haplotipov je treba uskladiti s časi mt haplotipov in upoštevati različnost mutacij v odvisnosti od različnosti haplotipov na posameznih območjih in miroljubno ali bojevito naravo tamkajšnjih ljudstev.

ZGODOVINSKA GENETIKA

Kazalci mtDNK

Zanimive so primerjave genskih skupin mtDNK v kosteh in zobeh davnih prebivalcev, ki lahko nakažejo nekatere genetske mejnike [32].

Opozarjam na razlike v številih obravnavanih okostij v navedenih tabelah in v spremnem besedilu, ki pa za našo primerjavo niso bistvene, zato oboje uskladim in ohranjam čim manj spremenjeno.

Neolitik in Kalkolitik nista ločena, zato sem upošteval število primerov v tabelah, kar pa se ne pokriva z navedenimi pokrajinami in s starostjo najdb.

Pri različnih možnostih genskih opredelitev upoštevam le eno in praviloma prvo navedeno, negotovih izidov pa ne upoštevam.

Middle/Upper Paleolithic mtDNA

Countries: Russia – 2: 1x U2, Germany – 2: 2x U, Spain – 2: 1x U, RO, Italy – 2: 1x N, RO

Period/Haplogroup	N	R0/HV	H	V	J	T	U	(U2)	(U3)	(U4)	(U5)	K	I	W	X	Other
Paleolithic mtDNA, 7	1	2	0	0	0	0	4	(1)	(0)	(0)	(0)	0	0	0	0	0

- V najstarejšem obdobju ob dokaj uravnoteženi razporeditvi najdišč izstopa genska skupina U.

Mesolithic mtDNA

Countries: Russia – 3: 1x U5a, U5a1, U5b, Lithuania – 4: 3x U5b2, 1x U4, Poland – 3: 2x U5b1, 1x U5a, Germany – 4: 2x U4, 1x U5a2a, U5b2, Sweden – 17: 6x U5, 8x U4, 1x V, K, T, Luxembourg – 1: 1x U5a, England – 1: 1x U5, Portugal – 8: 4x H, 2x U, N.

Period/Haplogroup	N	R0/HV	H	V	J	T	U	(U2)	(U3)	(U4)	(U5)	K	I	W	X	Other
Mesolit. mtDNA, 40	2	0	4	1	0	1	31	(0)	(0)	(11)	(20)	1	0	0	0	0

- V starejšem obdobju ob dokaj uravnoteženi razporeditvi prav tako izstopa genska skupina U.

Early Neolithic & Chalcolithic mtDNA

Countries: Germany – 44: 2x W, U, V, 3x HV, 4x J, 6x N, 7x K, 8x H, 10x T, Czech Republic – 6: 1x H, J1c, 2x K, T2, Hungary – 7: 1x D1, C5, 2x N9a, 3x N, Portugal – 4: 1x H, V, 2x U, Ukraine – 7: 1x J, T4, V, 2x H, HV, Catalonia – 11: 1x I1, U4, W1, 2x J, T2, 4x H.

Period/Haplogroup	N	R0/HV	H	V	J	T	U	(U2)	(U3)	(U4)	(U5)	K	I	W	X	Other
Early/Midd. mtDNA, 79	16	3	15	3	5	14	7	(0)	(1)	(0)	(4)	15	0	2	2	2

- V zgodnjem srednjem obdobju izstopajo nemški genske skupine N, H, K in T, saj so tam najdbe najpogostejše.

Late Neolithic & Chalcolithic mtDNA

Countries: Denmark – 2: 1x U4, U5a2a, Sweden – 3: 1x H, J, T, Germany – 8: 1x J, 2x K, T2c, 3x U5, France – 29: 1x V, 2x K1a, HVO, T2b, 4x X2, 6x H, J1, U, Spain – 2: 1x H11a, L1b1, Catalonia – 14: 1x V, D, 2x HV, RO, 4x H, L3, England – 3: 1x N1a, U5b, X2, Catalonia – 18: 1x H3, K1a, X1, 2x U5, T2b, 3x K, 4x H, N, Basque – 113: 3x L2, 11x T, 14x J, 18x U, 24x K, 43x H.

Period/Haplogroup	N	R0/HV	H	V	J	T	U	(U2)	(U3)	(U4)	(U5)	K	I	W	X	Other
L. N & C mtDNA 174	0	7	58	2	25	8	30	(0)	(0)	(2)	(9)	27	1	1	2	10

- V mlajšem obdobju in ob pretežno zahodnih vzorcih izstopata genski skupini H in U, pa tudi K in J.

Bronze Age mtDNA

Countries: Denmark – 8: 1x H, I, K12a, U4, U5b, X2, 2x K1b, Germany – 34: 5x J, T2, 8x U, 16x H, Catalonia – 8: 1x K, V, 2x U, 4x J, Greece – 4: 1x H, U5a1a, 2x K, Scotland – 3: 1x H, T1, U, Basque – 5: 1x H, 2x J, U, Rumania – 2: 1x H17, H2b, Ukraine – 2: 1x H5a, U5a1a, Sardinia – 14: 1x HVO, J, 2x U2, 11x H.

Period/Haplogroup	N	R0/HV	H	V	J	T	U	(U2)	(U3)	(U4)	(U5)	K	I	W	X	Other
B. Age mtDNA 59	0	0	22	1	11	6	17	(1)	(0)	(1)	(10)	6	1	0	1	0

- V bronasti dobi ob pretežno zahodnih vzorcih zopet izstopajo genske skupine H in U, pa tudi J in K.

Iron Age mtDNA

Countries: Denmark – 20: 1x ROa, T2b, V, 2x J, K, 3x I, 10x H, Catalonia – 24: 1x RO, T, V, 2x J, K, W, 3x H, 12x U.

Period/Haplogroup	N	R0/HV	H	V	J	T	U	(U2)	(U3)	(U4)	(U5)	K	I	W	X	Other
Ir. Age mtDNA 47	0	2	21	3	4	3	7	(1)	(1)	(1)	(3)	4	1	2	0	0

- V železni dobi ob pretežno zahodnih vzorcih izstopata genski skupini H in U, pa tudi K in J.

Komentar

- Starejša obdobja kažejo največ genske skupine U, odstopa le srednji Mezolitik, kar pa je pogojeno s pretežno nemškimi nahajališči.

- V mlajšem obdobju močno izstopa genska skupina H, pa tudi genske skupine J, K in T, ki so po Evropi dokaj enakomerno razporejene.
- Vidno izstopa tudi najstarejša genska skupina U, ki je pretežno prisotna na vzhodnem delu Evrope, kar se močno pozna pri najdiščih obravnavanih vzorcev.

Primerjava Baskov in Kataloncev

Ker so ugotovljene določene povezave slovanskih jezikov z baskovščino [33] je zanimiva primerjava mtDNK med Baski, Portugalci, Španci in Katalonci. Primerjava po številu okostij glede na prevladujoče genske skupine in njihove deleže je podana v tabeli 1 in grafu 1, ki pa zaradi skromnih podatkov Portugalcev in Špancev prikazuje le Baske in Katalonce.

Tabela 1: Porazdelitev deležev predantičnih genskih skupin na Iberskem polotoku v odstotkih

mtDNK	BAS	KAT	POR	ŠPA	BAS	KAT	POR	ŠPA
H	44	18	5		37,29	24,00	41,67	0,00
K	24	7			20,34	9,33	0,00	0,00
U	20	17	4	1	16,95	22,67	33,33	25,00
J	16	8			13,56	10,67	0,00	0,00
T	11	5			9,32	6,67	0,00	0,00
L	3	4			2,54	5,33	0,00	0,00
N		4	2		0,00	5,33	16,67	0,00
V		3	1		0,00	4,00	8,33	0,00
RO		3		1	0,00	4,00	0,00	25,00
ost		6		2	0,00	8,00	0,00	50,00
VSE	118	75	12	4	100	100	100	100

- Daleč največ podatkov je za Baske, pri Kataloncih pa so zajeti tudi Valenci, saj oboji predstavljajo jugovzhodni del.
- Bistvena razlika je v precej manjšem deležu H in K, pa tudi J in T ter v večjem deležu U pri Kataloncih.
- Ker imata genski skupina H in K po Evropi skoraj enako razporejene deleže, Baski pa so imeli manj genske skupine H in bistveno več severnoafriške oziroma Palestinsko-Egiptovske genske skupine K, je verjetno, da je naselitev Baskov bistveno starejša od ostalih.
- Večji del genske skupine U pri Kataloncih je pogojen z vzhodnim delom Pirenejskega polotoka; verjetno gre za kasnejšo naselitev preko Gibraltarja.
- Genska skupina L je srednjeafriška, genska skupina V je severnoafriška, genski skupini N in T imata verjetni izvor v Palestini-Egiptu, genska skupina J pa je evropska, lahko pa izvira tudi iz srednje Azije; ker imajo Katalonci prav te genske skupine, bi morda to kazalo na poselitev romansko govorečih ljudstev iz severne Afrike.

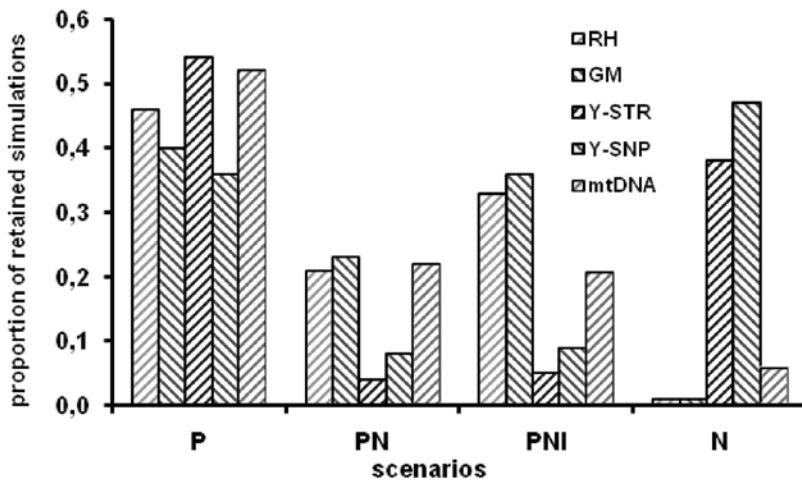
Vremenske razmere med zadnjo ledeno dobo so pomembne za poselitev Evrope in so prikazane na sliki 25.

Med zadnjo ledeno dobo je bilo ozemlje precej obširnejše zaradi okoli 140 m nižjega svetovnega morja, ki pa na sliki 25 ni prikazano, je pa bilo pomembno za poselitev Evrope, saj je pomenilo kopenski prehod preko Gibraltarja. Celotno Sredozemlje je bilo obljudeno, saj so bili ledeniki na Apeninih le na višini preko 1000 metrov, v severni Afriki pa še nekoliko višje [60].

Pre-neolitska vloga Gibraltarja

Pre-neolitska vloga Gibraltarja je prikazana tudi v študiji posameznih genskih in drugih značilnosti in kaže na poselitev zahodne Evrope preko Gibraltarja. Zaradi slabe slike je graf 4 izveden na novo [61].

Graf 4: Spremembe deležev navedenih lastnosti v časovnih obdobjih [61]

Sorodnost za 4 časovna obdobja: P paleolitik – Gibraltar je kopen, PN paleo-neolitik – Gibraltar je poplavljen, PNI paleo-neolitik-islamska širitev, N neolitik.

Podani podatki so za RH in GM ter za Y-STR, Y-SNP in mtDNA genske skupine.

Zaključki te analize vodijo do boljšega razumevanja vloge Gibraltarske ožine v razvoju modernega evropskega človeka. Prenos genskih skupin preko Gibraltarske ožine iz Afrike v Evropo v relativno visokih stopnjah poteka od pre-neolitskih časov in kaže naravno selekcijo in razvoj zahodnoevropskega genoma. Sorodnost obeh strani Gibraltarske ožine je v paleolitiku zanesljiva, kasneje pa se zmanjšuje [61].

Iz navedenih primerjav časovne in območne razporeditve mtDNK genskih skupin lahko sklepamo na poselitev zahodne Evrope iz severne Afrike preko Gibraltarja, vzhodne Evrope iz bližnjega vzhoda, na območju Italije pa se mešata poselitve iz Afrike in iz Azije.

Območje Sredozemlja je bilo poseljeno že v času zadnje ledene dobe, ko so že bile prisotne glavne mtDNK genske skupine, saj gre za čas okoli 30.000 let pred

sedanjostjo, srednjo Evropo pa so poselili poljedelci šele po otoplitvi po 10 tisočletju pred sedanjostjo.

Poselitev Zahodne Evrope preko Gibraltarja bi bila možna tudi če ta ožina ne bi bila kopna, kar dokazuje poselitev Avstralije z domorodci, saj je bilo treba premagati bistveno daljšo morsko pot in to v času okoli 70.000 let PS.

SEDANJA GENETIKA

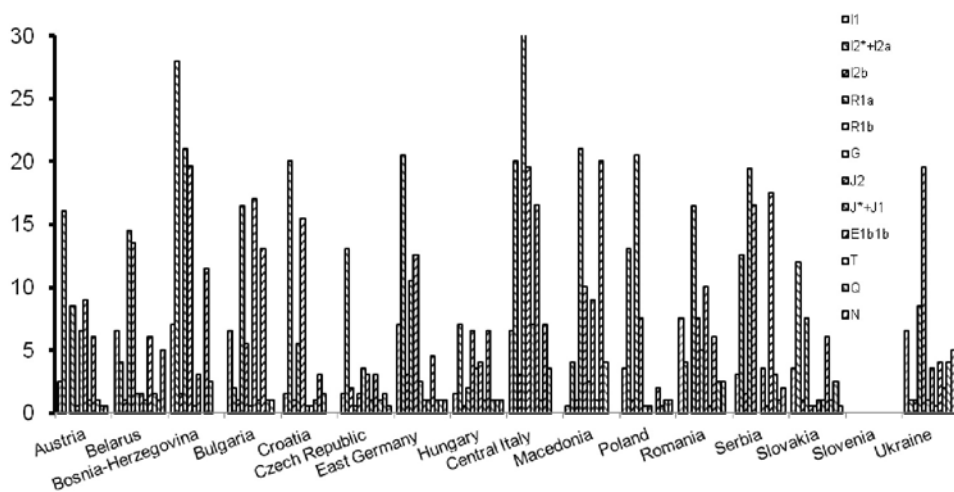
Y-DNK PRIMERJAVA

Genске skupine Y-DNK so bistveno bolj raziskane kot mtDNK, kar s stališča prvobitne poselitve ni razumljivo in lahko kaže na prirojavanje izsledkov, saj so genske skupine po moškem potomstvu veliko bolj razpršene kot po ženskem. Zato omogočajo bistveno širšo izbiro raznih naselitvenih teorij, ki jih je treba presoјati s celovitim upoštevanjem vseh bistvenih podatkov raznih znanstvenih področij, zlasti jezikoslovja, ki je bilo odrinjeno in še prav njegove najpomembnejše veje zgodovinskega jezikoslovja, ki proučuje zgodovinske sledi v topisnih imenih, ki segajo daleč v zgodovino in so jih praviloma poimenovali staroselci.

Slovinci

Genetska Y-DNK primerjava Slovenije je izvedena na 16 pokrajinah, ki večinsko predstavljajo države oziroma narode [62-63]. Po najpomembnejših evropskih genskih skupinah je ugotovljena skupna razlika deležev posameznih genskih skupin glede na Slovenijo, ki kaže katere pokrajine so povprečno najbližje slovenskim genskim značilnostim. Primerjava je podana v grafu 5 in v tabeli 6.

Graf 5: Razlike deležev Y-DNK genskih skupin in smiselno izbranih pokrajinah v odstotkih

- Največja odstopanja imajo: Italija pri štirih, Bosna in Hercegovina pri treh, Srbija pri štirih in Makedonija pri dveh genskih skupinah.

Tabela 6: Razlike deležev Y-DNK genskih skupinah in smiselnih pokrajinah v odstotkih

Območje/ Haplogrupa	I1	I2*+I2a	I2b	R1a	R1b	G	J2	J*+J1	E1b1b	T	Q	N	Razlika
Avstrija	2,5	16	0	8,5	0,5	6,5	9	1	6	1	0,5	0,5	52
Belorusija	6,5	4	1	14,5	13,5	1,5	1,5	1	6	1,5	1	5	57
Bosna-Hercegovina	7	28	1,5	21	19,6	0,5	3	0	11,5	2,5	0	0	94,6
Bolgarija	6,5	2	1	16,5	5,5	0,5	17	1	13	1	1	0	65
Hrvaška	1,5	20	1	5,5	15,5	0,5	0,5	1	3	1,5	0	0	50
Češka	1,5	13	2	0,5	1,5	3,5	3	1	3	1	1,5	0,5	32
Vzhodna Nemčija	7	20,5	3	10,5	12,5	2,5	1	1	4,5	1	1	1	65,5
Madžarska	1,5	7	0,5	2	6,5	3,5	4	1	6,5	1	1	1	35,5
Osrednja Italija	6,5	20	3	31	19,5	7	16,5	1	7	3,5	0	0	115
Makedonija	0,5	4	1	21	10	2,5	9	1	20	4	0	0	73
Poljska	3,5	13	1	20,5	7,5	0,5	0,5	0	2	0,5	1	1	51
Romunija	7,5	4	0	16,5	7,5	5	10	0,5	6	2,5	2,5	0	62
Srbija	3	12,5	1,5	19,5	16,5	0	3,5	0,5	17,5	3	1	2	80,5
Slovaška	3,5	12	1	7,5	0,5	0,5	1	1	6	1	2,5	0,5	37
Slovenija													0
Ukrajina	6,5	1	1	8,5	19,5	1	3,5	0,5	4	2	4	5	56,5

- Najbližje pa so Češka, Madžarska, Slovaška, Hrvaška, Poljska in Avstrija.
- Najbližje po skupni razliki deležev zajetih genskih skupin je Češka 32 %, ki ji sledijo Madžarska 36 %, Slovaška 37 %, Hrvaška 50 %, Poljska 51 %, Avstrija 52 %, Ukrajina 56 %, Belorusija 57 %, Romunija 62 %, Bolgarija 65 %, Vzhodna Nemčija 66 %, Makedonija 73 %, Srbija 81 %, Bosna in Hercegovina 95 % in Osrednja Italija 115 %.

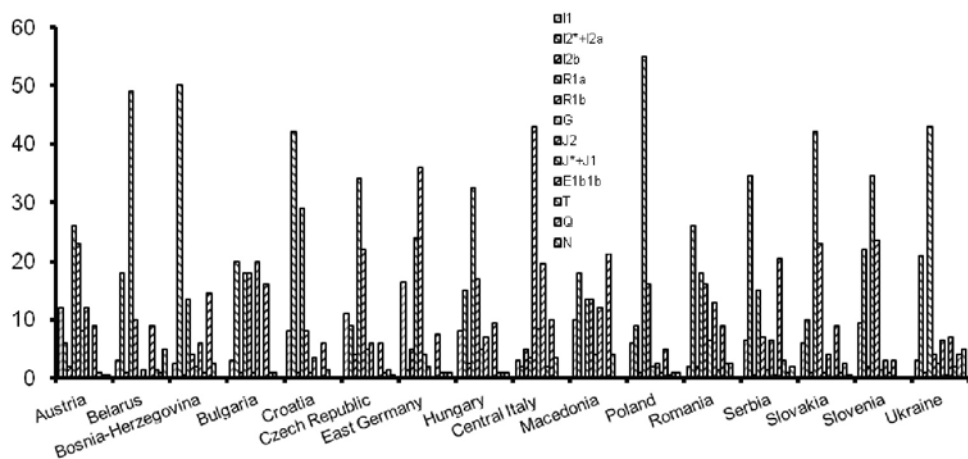
Očitno ni bilo večjih preseljevanj, saj gre za zemljepisno celoto usmerjeno od Slovenije proti severu in vzhodu in so večje razlike šele na večjih oddaljenostih. Opazne izjeme so Makedonija, Srbija ter Bosna in Hercegovina, ki imajo poudarjene svoje značilnosti. Srbija in Makedonija imata večji vpliv grške genske skupine E1b1b, Bosna in Hercegovina pa največji delež lastne genske skupine I2+I2a. Naselitev Romunov, Bolgarov in Madžarov ni prinesla večjega skupnega vpliva, kar kaže, da je šlo za bojevite a maloštevilne naseljence.

Hrvaška bistveno odstopa pri genski skupini Bosne in Hercegovine I2+I2a in pri genski skupini R1b, ki ga je prinesla skupno s Srbi iz Ukrajine.

Največjo razliko ima Italija, kjer je močna podobnost z Bosno in Hercegovino, saj je razlika med njunimi deleži le 39 %, podobno kot med Slovenijo in Slovaško, ki imata le 36 % razlike. Najmočnejše odstopa Italija pri genski skupini R1b, ki je značilna za zahodno Evropo.

Primerjava je za iste pokrajine izvedena tudi po dejanskih deležih posameznih genskih skupin Y-DNK in prikazana v grafu 6 in tabeli 7.

Graf 6: Deleži genskih skupin Y-DNK v odstotkih po pokrajinah

- Iz grafa je razvidno tako bistveno odstopanje posameznih genskih skupin kot precejšna enotnost različnih genskih skupin po posameznih pokrajinah.
- Umerjena razmerje posameznih genskih skupin imajo: Avstrija, Bolgarija, Makedonija in Romunija, kar lahko kaže na večjo stalnost poselitve in s tem tudi na staroselskost.

Tabela 7: Deleži genskih skupin Y-DNK v odstotkih po pokrajinah

Območje/ Haplogrupa	I1	I2*+I2a	I2b	R1a	R1b	G	J2	J*+J1	E1b1b	T	Q	N	Σ
Avstrija	12	6	2	26	23	8	12	0	9	1	0,5	0,5	100
Belorusija	3	18	1	49	10	0	1,5	0	9	1,5	1	5	99
Bosna-Hercegovina	2,5	50	0,5	13,5	4	2	6	1	14,5	2,5	0	0	96,5
Bolgarija	3	20	1	18	18	1	20	0	16	1	1	0	99
Hrvaška	8	42	1	29	8	1	3,5	0	6	1,5	0	0	100
Češka	11	9	4	34	22	5	6	0	6	1	1,5	0,5	100
Vzhodna Nemčija	16,5	1,5	5	24	36	4	2	0	7,5	1	1	1	99,5
Madžarska	8	15	2,5	32,5	17	5	7	0	9,5	1	1	1	99,5
Osrednja Italija	3	2	5	3,5	43	8,5	19,5	2	10	3,5	0	0	100
Makedonija	10	18	0	13,5	13,5	4	12	0	23	4	0	0	98
Poljska	6	9	1	55	16	2	2,5	1	5	0,5	1	1	100
Romunija	2	26	2	18	16	6,5	13	1,5	9	2,5	2,5	0	99
Srbija	6,5	34,5	0,5	15	7	1,5	6,5	0,5	20,5	3	1	2	98,5
Slovaška	6	10	1	42	23	1	4	0	9	1	2,5	0,5	100
Slovenija	9,5	22	2	34,5	23,5	1,5	3	1	3	0	0	0	100
Ukrajina	3	21	1	43	4	2,5	6,5	0,5	7	2	4	5	99,5

- Največ R1a ima Poljska 55%, ki ji sledijo Belorusija 49%, Ukrajina 43%, Slovaška 42%, Slovenija 35%, Češka 34%, Madžarska 33%, Hrvaška 29%, Avstrija 26%, Romunija 18%, Bolgarija 18%, Srbija 15%, Bosna in Hercegovina 14% in Makedonija 14%. Očitno je center v Poljski in deleži pojemajo proti vzhodu in jugu.

53. Splet, *Večje kopno in razpored rastlinja ob znižanju svetovnih morij*, http://en.wikipedia.org/wiki/Last_glacial_period
54. Splet, *Večje kopno in razpored kulture aurignacijska v Evropi*, <http://en.wikipedia.org/wiki/Aurignacian>
55. Splet, *Dvig morske gladine po zadnji ledeni dobi*, http://en.wikipedia.org/wiki/Sea_level_rise
56. Splet, *Sredozemsko morje*, http://sl.wikipedia.org/wiki/Sredozemsko_morje
57. Splet, *Gibraltarska ožina*, http://www.internalwaveatlas.com/Atlas2_PDF/IWAtlas2_Pg179_StraitofGibraltar.pdf
58. Splet, *Razvrstitev daljših rek po dolžini s podanim povprečnim pretokom*, http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_rivers_by_length#List_of_rivers_longer_than_1000_km
59. Splet, Spreminjanje temperature, http://sl.wikipedia.org/wiki/Ledena_doba
60. A. Perdih, *Vpliv zadnje poledenitve na praprebivalstvo Evrope*, Zbornik posveta Praprebivalstvo na tleh sedanje Evrope, Jutro, Ljubljana **2003**, 41-50.
61. Splet, *Poselitev Evrope preko Gibraltarske ožine*, <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/20682051>
62. Splet, *Porazdelitev Y-DNK v deležih po evropskih in sosednjih pokrajinah*, http://www.eupedia.com/europe/european_y-dna_haplogroups.shtml
63. Splet, *Porazdelitev Y-DNK v deležih po narodnih skupinah*, http://en.wikipedia.org/wiki/Y-DNA_haplogroups_by_ethnic_groups
64. M. M. Vakar, *Najnovejši podatki o deležih Y-DNK genskih skupin za Slovenijo*.
65. Splet, *Območna razporeditev Y-DNK po pretežnih genih na sliki za Evropo*, http://en.wikipedia.org/wiki/Y-chromosome_haplogroups_by_populations
66. Splet, *Genetski podatki v slikah deležev Y-DNK za svet in Evropo in mtDNK za Svet*, <http://www.scs.illinois.edu/~mcdonald/WorldHaplogroupsMaps.pdf>
67. Splet, *Območna porazdelitev mtDNK v deležih po evropskih in sosednjih pokrajinah*, http://www.eupedia.com/europe/european_mtdna_haplogroups_frequency.shtml
68. L. Vuga, *Sodobna teorija kontinuitete – baltiški, jadranski in paflagonski Veneti*, Zbornik prve mednarodne konference Veneti v etnogenezi srednjeevropskega prebivalstva, Jutro, Ljubljana, **2002**, 24-32.
69. L. Vuga, *Giacomo Devoto – Veneti v Panoniji*, Zbornik mednarodnega posveta Sledovi evropske preteklosti, Jutro, Ljubljana **2004**, 11-23.
70. L. Vuga, *Jantarska pot*, založba Humar, Bilje **2000**.
71. M. Budja, *Who are the Europeans? Kdo smo Evropejci?* Zbornik pete mednarodne konference Izvor Evropejcev, Jutro, Ljubljana **2007**, 7-26.
72. B. Sykes, C. Renfrew. *Concepts in Molecular Genetics*. In: *Archaeogenetics: DNA and the population prehistory of Europe*, McDonald Institute for Archaeological Research, Cambridge **2000**, 13-21.
73. Z. H. Rosser et al., *Y chromosomal diversity in Europe is clinal and influenced primarily by geography, rather than language*, *The American Journal of Human Genetics*, 67: 1526-1543, december **2000**.
74. Splet, K. Wiik, *Where Did European Man come from?* <http://www.jogg.info/41/Wiik.pdf>
75. A. Kljosov, *Genetske in jezikovne primerjave možnih izvorov in poselitev*, http://s155239215.onlinehome.us/turkic/60_Genetics/Klyosov2010DNK-GenalogyEn.htm
76. Splet, *Pregled deležev gena R1b za Evropo*, http://www.eupedia.com/europe/Haplogroup_R1b_Y-DNA.shtml
77. Splet, *Pregled deležev mtDNK genskih skupin za zahodno Sredozemlje*, http://freepages.genealogy.rootsweb.ancestry.com/~genealogiadelamaza/PDF/Desde_los_pilares_de_Hercules.pdf
78. Splet, *mtDNK pri Berberih in Arabcih v Tuniziji*, <http://freepages.genealogy.rootsweb.ancestry.com/~genealogiadelamaza/PDF/Bereberes.pdf>
79. Splet, *Pregled deležev severnoafriških, srednjeafriških in azijskih mtDNK genskih skupin*, <http://mathildasanthropologyblog.wordpress.com/2008/07/16/morocco-and-north-african-mitochondrial-dna-study/>
80. K. Rebala, Z. Szczerkowska, A. I. Mikulich, I. S. Tsybovsky, D. Sivakova, Z. Dzupinkova, A. Szczerkowska-Dobosz, *Y-STR variation among Slavs: evidence for the Slavic homeland in the middle Dnieper basin*, *The Japan Society of Human Genetics and Springer* **2007**.
81. Splet, *Tabela zamenjave starih oznak Y-DNK z novimi*, http://en.wikipedia.org/wiki/Conversion_table_for_Y_chromosome_haplogroups

ZNANSTVENIKI

Dosedanje služenje

Slovenski znanstveniki so morali služiti preteklim centrom moči: nemškemu Dunaju, ruski Moskvi, srbskemu Beogradu in še najbolj komunističnemu Beogradu. To je razvidno iz navedenih primerov Miklošiča, Ivana in Boga Grafenauerja, in zajema v večji ali manjši meri prav vse znanstvenike, zlasti pa arheologe, zgodovinarje in zgodovinske jezikoslovce. Prav ti so morali uveljavljati komunistično znanost, ki je temeljila na dogmah revolucije, ki pa so bili, glej čudež, identični z imperialističnimi velikonemškimi dogmami pohlepa po slovenski zemlji iz 19. stoletja. Prav te dogmatične laži je Hitlerjev Nacionalsocializem povzel za svoje in jih hotel udejaniti v množičnih genocidnih taboriščih. Prav slovanski narodi, so bili najbolj pod udarom nacističnega škornja in so utrpeli najhujši genocid.

Danes vsi znanstveniki zavračajo znanstvene hipoteze, ki so pripeljale do velikonemških dogem o poznem prihodu Slovanov, toda glej ponovni čudež, prav isti znanstveniki trmasto zagovarjajo na znanstveno zavrženih teorijah temelječe laži! Celotna svetovna javnost je obsodila fašizem in nacizem in množični genocid Judov in Slovanov, ni pa obsodila lažnih znanstvenih dogem, ki so ta genocid vzpodbudile. Ker so najbolj prizadeti ravno Slovenci in njim bližnji bratje Sorbi, Slovaki in Kašubi, bi v samostojni državi Sloveniji pričakovali stvaren obračun z dosedanjim služenjem in postavitev arheologije, zgodovine in zgodovinskega jezikoslovja na dokazljive temelje.

Žal se to ne dogaja, zato pogledjmo nekatere temelje takega zadržanja »znanstvenikov«. Danes se doktoranti iz samoupravnega socializma sramujejo svojih »znanstvenih dosežkov« in svoje doktorate skrivajo, jih pa imajo in so kljub neznanstvenosti znanstveno priznani. Podobno je z nekaterimi arheološkimi, zgodovinskimi in jezikoslovnimi doktorati, ki pa niso v splošen posmeh kot samoupravni in celo uživajo priznano znanstvenost, kljub izkazani nestrokovnosti. Zaslužni profesorji in akademiki, bi se morali odpovedati dosedanjim delom, svojim predavanjem in drugim, tudi finančnim ugodnostim, kar ne bodo storili sami, ampak je potrebna zunanja prisila. Z zagovarjanjem dosedanjih laži so vabljeni na tuje kongrese, z resnico pa bi bili zavrtnjeni, prav tako kot so zavrtnjeni slovenski raziskovalci naših korenin v lastni domovini Sloveniji.

Tudi tuji znanstveni centri niso sprejemljivi za znanstveno resnico in zavračajo tako znanstvene kot strokovne raziskave, ki pričajo o sedanjem zmotnem zgodovinopisju. Tu so v ospredju predvsem nacionalšovinistični nazori in ideologije, ki so plodile imperialistično 19. stoletje in se vlečejo še sedaj, ko je nacionalšovinizem javnomnenjsko obsojen. Vzrok je tudi dosedanja lažna zgodovina, ki povišuje Rimljane in Grke, izmišlja Kelte in Ilire, hvali romanske in germanske narode in zaničuje slovanska ljudstva. V času globalizacije in še posebej Združene Evrope so te zgodovinske laži nesmiselne in bi jih bilo lahko odpraviti, če ne bi jemale svetniškega sija nacionalšovinističnim dogajanjem, ki smo jim priča v sosednji Italiji, Avstriji, Madžarski, Hrvaški in še kje.

Dejstvo je, da so ravno bojeviti romanski in germanski narodi z ropanjem, izkoriščanjem in zaslužnjevanjem pograbili zemljo naših prednikov in tudi njih potujčili. To priznati

je sicer težko, je pa nujno za napredovanje Združene Evrope. Sedanje stanje narodnih in manjšinskih meja je dejstvo in zahteva le ustrezno zaščito naših manjšin v sosednjih državah, a za zgodovinsko uravnoteženje bi morali sedanje laži o poznem prihodu Slovencev zamenjati z zgodovinskimi podatki, ki do 19. stoletja nedvoumno govore o našem staroselstvu v srednji in južni Evropi.

Prav za to spreobrnitev so poklicani naši znanstveniki, ki bi morali na mednarodnih kongresih in v znanstveni literaturi pokazati zmotnost dosedanjih trditev in arheologijo, zgodovino in zgodovinsko jezikoslovje postaviti na dokazljive temelje. To jim ni težko ravno po zaslugi slovenskih raziskovalcev, ki so raziskali predvsem slovensko in evropsko zgodovino, z raziskavami tlopisnih imen pomaknili našo zgodovino v kameno dobo in razumeli vse znane predantične praslovanske napise. Znanost je zavezana resnici in slovenski raziskovalci, se zavedamo, da je nimamo v posesti, ampak se ji z vztrajnim delom približujemo. Zavedamo se, da je v naših delih tudi precej napak in nedorečenosti, vendar je ravno naloga znanstvenikov, da se seznanijo z vsemi raziskavami in odberejo dobro in s tem znanjem bogate našo zgodovino in svetovno zakladnico znanja.

Dejstva

Tudi mnogo drugih znanstvenikov je služilo prejšnjim režimom in poleg ideoloških laži, so bile v komunizmu, žal najpogostejše prav laži izrečene v imenu znanosti, ki je bila za take izjave vedno dobro plačana.

Svetla izjema v humanističnih znanostih je pokojni Karel Oštir, eden najpomembnejših slovenskih jezikoslovcev, ki je izstopil iz SAZU, ker se ni hotel ukloniti revolucionarnim pritiskom, ki so se verjetno nanašali na njegove nedvoumne povezave etruščanskega in slovenskega jezika. Povedno je, da se je njegova izstopna izjava izgubila in so vzroki za njegov odstop zaviti v meglo skrivanja dokumentov. Pri svojem izstopu je vztrajal, čeprav so člani akademije dobili nalogo prepričevanja in umika izstopa.

Slovenski znanstveniki se dobro zavedajo sedanjih potvorb arheologije, zgodovine in jezikoslovja, žal pa se na naše strokovno delo ne odzovejo z iskanjem resnice, ki je v medsebojni izmenjavi teorij in mnenj, predvsem pa raznovrstnega dela od strokovnih analiz, kritik in dokazov.

Občasno se na naše objave odzovejo z omalovaževanjem, zanikanjem, smešenjem ali celo z zaničevanjem, ko pa jih pozovemo k stvarnim odgovorom na njihove izjave pa poniknejo, saj jim uradna znanost prepoveduje javno razpravo o naši desetisočletni zgodovini v javnosti in v javnih glasilih.

Zamolčujejo strokovno obdelavo zgodovine in zgodovinskega jezikoslovja, ki je obilno objavljena v desetih zbornikih projekta Korenine slovenskega naroda ter v knjigah in prispevkih posameznih avtorjev: A. Perdiha, A. Ranta, L. Vuge, V. Vodopivca, J. Ranta, L. Verbovska in drugih raziskovalcev.

Javno so objavili svoje zavračanje naših staroselskih korenin, v reviji *Arheo* 10 iz leta 1990 pod naslovom *Venetovanje* [1], kjer smešijo dejstva, zamolčujejo verodostojne podatke in dokaze, navajajo razne zgodovinske in jezikovne izmišljotine, a vsaj nekateri podajo tudi stvarne pripombe na delo slovenskih raziskovalcev in to je tudi edina vrednost sicer obsežne številke revije.

Novejša je študija o pomenu komuniciranja z nestrokovnimi javnostmi, na osnovi izkušenj z venetologi, ki so jo objavili v *Arheo* 24 leta 2007 [2]. Opazna je bistvena razlika že v samem znanstvenem pristopu, predvsem pa v odnosu do njihovega in našega dela, ki ga žal še vedno ne vrednotijo strokovno in ga zamolčujejo.

Obe objavi zahtevata temeljito strokovno obravnavo, saj so prisotne trditve, ki ne držijo in jih je treba podrobno prikazati.

VENETOVANJE

Venetovanje obsega celotno številko 10 revije *Arheo* in sem o njeni vsebini bežno že pisal, glej Atestinske tablice [3] in Starejšo slovensko etnogenezo [4], potreben pa je podrobnejši strokovni pregled. Revija obsega 136 strani velikega formata, zato bo opredelitev zajela le bistvene dele, bodisi kot kritika, strinjanje, odgovor, pojasnitev ali zavrnitev. Povzetek ali prepis besedila iz te revije je označen poševno.

NAMESTO UVODA

M. Guštin v prispevku, Ali moramo res vedno začeti znova, odpira zanimiva in strokovno utemeljena vprašanja o spreminjanju zgodovine in sam ugotavlja dogajanje zadnje generacije, ko so zgodovino pisali predvsem od revolucije dalje, s tem pa je bil pretrgan zgodovinski spomin, ki so ga tisočletja ustvarjali naši predhodni rodovi.

Žal tega spoznanja ne obrne na zgodovinarje, ki bi morali prevrednotiti komunistično zapovedano zgodovino, ampak v nasprotju z zgodovinsko vedo in lastnim spoznanjem, očita prevrednotenje tistim, ki z zgodovinskimi in jezikovnimi dokazi utrjujejo kontinuiteto rodov naših prednikov.

Zaključuje s tem, da se avtorji naslednjih prispevkov zoperstavljajo temu prevrednotenju s svojim življenjskim delom, a pozablja, da gre v precejšnji meri za komunistično zaukazano znanost. Tudi o sami znanosti sodi napačno, saj je prav zgodovina najbolj spreminljiva znanost, saj mora pisati vedno le najverjetnejšo zgodbo, ta pa se mora stalno spreminjati, kakor se spreminjajo znanja in dokazi njenih podpornih znanosti, predvsem zgodovinskega jezikoslovja, genetike in arheologije.

PREDGOVOR

V *predgovoru podpisani M. M.* ugotavlja, da je tudi sam nasedel venetski trojki, Bor, Šavli in Tomažič, za kar mu je žal. Daljši zapis govori o nestvarnosti venetskih dognanj in smeši njihovo delo in posebej žali D. M. Žunkoviča, H. Tumo in druge slovenske raziskovalce, ob tem pa ne poda nobenega dokaza za zmotnost njihovih dokazov, niti dokaza za pravilnost sedanje znanstvene zgodovine.

I. HISTORIČNO

Sledi prispevek Slovenofoba, ki ima znanstveni namen in se pri obravnavi napisa Pa1, sklicuje na priznane jezikoslovce, ne podaja pa stvarnega pomena napisa in kljub videzu strokovnosti ostaja na strokovnem nerazumevanju jezikoslovcev.

39. H. Tuma, *Imenoslovje Julijskih Alp*, Slovensko planinsko društvo, Ljubljana 1929, ponatis, Založba Tuma, Ljubljana 2000.
40. L. Vuga, *Jantarska pot*, Odgrinjanje tančic z naše davne preteklosti, Založba Humar, Bilje 2000, 92-122.
41. J. Šavli, *Imena pričajo*, Veneti naši davni predniki, Ivan Tomažič, Dunaj, Ljubljana 1990, 21-64.
42. I. Tomažič, *Še obstoječi sledovi Slovenetov*, Slovenci, Od kod smo? Od kod in od kdaj izvirmo? Editiones Veneti, Dunaj, Ljubljana 1990, 90-122.
43. B. Petrič, *Koren gor in njegovi sinonimi v alpskem svetu*, Zbornik sedme mednarodne konference Izvor Evropejcev, Jutro, Ljubljana 2010, 185-193.
44. A. Rant, *Karni in Veneti v Britaniji in v Alpah*, slovenska in britanska paleoetnična izročila v luči evropske prazgodovine, Prorang, Ljubljana 2008, 20-62.
45. L. Verbovšek, *Komu (ni) smo tujci?* Knjiga izzivov, Jutro, Ljubljana 1995.
46. M. Mitrović, *Onomastic structures*, Zbornik sedme mednarodne konference Izvor Evropejcev, Jutro, Ljubljana 2010, 7-30.
47. J. Kollar, *Staroitalija slavjanska, Objevy a dukazy živlu Slavskih, Piceni*, Cisarke kralovske dvorske a statni tiskarne, Viden 1853.
48. A. Perdih, *Študijam o našem izvoru na rob*, Tretji dan, 2000 (2), XXIX (261), 90-97 in V nova obzorja z Veneti v Evropi 2000, I. Tomažič, Editiones Veneti, Wien, Ljubljana 2000, 102-111.
49. R. Petrič, *Venetska teorija in izvor Slovenov*, Zbornik pete mednarodne konference Izvor Evropejcev, Jutro, Ljubljana 2007, 65-85.
50. P. Trubar, *Catechismus in der Windischenn Sprach*, 1551.
51. J. V. Valvasor, *Čast in slava vojvodine Kranjske*, prevod v slovenščino, Zavod Dežela Kranjska, Ljubljana 2009.
52. A. T. Linhart, *Versuch einer Geschichte von Krain und der übriger südlichen Slaven Österreichs* 1791.
53. Splet, Projekt Korenine slovenskega naroda, <http://www.korenine.si/>, <http://www.korenine.si/zborniki.htm>, <http://www.korenine.si/slovenci.htm> in druge povezave.
54. P. Novaković, *Refleksija o treh esejih*, Arheo, Ljubljana 2002, številka 22, 83-90.
55. A. Anrén, *Between artifacts and texts*, K. Predovnik, Povzetek in komentar, Arheo, Ljubljana 2002, številka 22, 91-97.
56. B. Kavur, *Kako smo izgubili kožuhe*, ARHEO 21, str. 11 do 12, Ljubljana 2001.
57. L. Gernet, *Začetki Helenizma*, prevod L. Bogovič, Arheo 07, str. 8 do 10, Ljubljana 1988.
58. V. Vodopivec, *Kelti na slovenskem, resnica ali mit*, Zbornik četrte mednarodne konference Evropski staroselci, Jutro, Ljubljana 2006, 59-81.
59. V. Vodopivec, *Kelti na slovenskem – mit ali resnica*, Starejša slovenska etnogeneza, Jutro, Ljubljana 2010, 89-113.

PREVREDNOTENJE

Spreminjanje

Znanost je v stalnem razvoju, saj se porajajo novi raziskovalni načini, nove analize dajejo nova spoznanja, novi rodovi znanstvenikov pa iščejo vedno nove poti in nova znanja. Znanost je zato v stalnem dopolnjevanju, potrjevanju ali spreminjanju že znanega in v razvijanju novega. Sodobna znanost je čedalje bolj razdrobljena in zato ozko usmerjena, zato je nujen celovit pristop, ki pa ga zmorejo le nekateri znanstveniki, ki poleg najmanjših rastlinic, podrastja in celo dreves, vidijo tudi gozd, širše okolje in celoten svet.

Prav taki znanstveniki so pokazali na hibo sodobne humanistične znanosti, ki v dobri meri temelji na mnenjih in citatih, kar je lahko dobro, lahko pa vodi v slepo ulico navajanja teorij in mnenj brez dokazov. Prav to se je dogajalo in se še dogaja med povezanimi strokami arheologijo, zgodovino in zgodovinskim jezikoslovjem. Posamezni znanstveniki so svoje ali splošno sprejete teorije dokazovali z dosežki drugih znanosti, ki pa so temeljili le na mnenjih in teorijah drugih znanosti. Celovit pregled je pokazal, da so se vrtili v krogu splošno priznanih teorij in mnenj brez dokazov in so tako družno hodili po slepi ulici.

Služenje

Znanost mora biti zavezana resnici, saj je prav resnica temelj vsake znanosti. Zopet so v najtežjem pogledu humanistične znanosti, saj so tiste, ki obravnavajo človekovo preteklo, sedanje in prihodnje delovanje in so vpete v sedanost, obremenjene so s preteklostjo, ki jo podaljšujejo v prihodnost. Prav preteklost je tista od katere se morajo največ naučiti in prav zadnjih 200 let je značilno po izrabi znanosti v nacionalistične, imperialistične in komunistične namene.

Nacionalizem in imperializem sta združila moči in skupno zahtevala od znanosti teorije, ki bi opravičevale zavojevanje tujih ozemelj in koriščenje njihovih naravnih in ljudskih bogastev. Šlo je za povečevanje lastnega naroda in omalovaževanje in zaničevanje drugih narodov in to povsod tam, kjer so si obetali možnost imperialistične zasedbe. V svetovnem merilu je šlo za kolonije predvsem v Afriki, Ameriki in Oceaniji, kjer so prednjačile Anglija, Španija in Portugalska, v evropskem merilu pa predvsem za zasedbo slovanskih ozemelj, kjer sta prednjačili Nemčija in Italija.

Iz te dobe so teorije o poznem prihodu Slovencev in Slovanov, ki zato ne bi imeli pravice do poseljenih ozemelj. Te teorije so brez dokazov in jih je znanost zavrnila, sprejela pa je njihove zaključke, čeprav zgodovinski in predvsem jezikovni podatki dokazujejo njihovo zmotnost. Žal te zmote ponavljajo tudi naši znanstveniki, ki še niso uspeli prevrednotiti služenja njihovih prednikov nemškemu nacionalizmu na Dunaju.

Služenje se je nadaljevalo v kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev, ki ni priznavala drugih narodnosti in še bolj kasneje v kraljevini Jugoslaviji, ki je bila v bistvu že srbska država. Najbolj pa je bilo zapovedano služenje v komunistični Jugoslaviji, kjer so se pritiski Moskve spremenili v pritiske Beograda, revolucije in srbskega unitarizma. Zopet sta bila najbolj na udaru zgodovina in jezikoslovje.

Prevrednotenje

Navedeno služenje zahteva od znanosti ustrezno analizo tedanjih okolij, ki so služnostno vplivala na znanost in ugotavljanje tedanjega odmika od resnice. Ugotovitvam morajo slediti popravki tedanje znanosti, ki mora dobiti mesto v zgodovini in spreminjanje sedanje znanosti, ki mora temeljiti na dokazih.

Slovenska znanost in še posebej humanistična znanost, ki je morala prestajati najhujše pritiske, pa tega še ni naredila. Najbolj žalostno pa je, da tega niti noče in tako še naprej služi nacionalizmu, imperializmu in komunizmu. Prav omalovaževanje Slovencev pri tem služenju, ki je razvidno tudi iz del naših sedanjih znanstvenikov, uničuje narodno zavest Slovencev in tako izpodkopava temelj slovenske države in slovenskega naroda.

Prav humanistične znanosti bi morale raziskati narodno zgodovino in na osnovi dokazov utrjevati narodno pripadnost materinemu jeziku in samostojni državi Sloveniji. Tu pride do izraza politična odgovornost, saj so humanistične znanosti večinsko državno plačane in bi morale služiti narodu in državi, ne pa da ju spodkopujejo.

DOSEDANJE DELO

Prevrednotenje služenja centrom moči Dunaju, Moskvi in Beogradu še ni naredila nobena slovenska humanistična znanost, zato pogledjmo njihovo dosedanje delo.

Zgodovina

Zgodovina je delno spremenila učbenike glede komunistične revolucije, ni pa je ovrednotila, niti ni podala stvarne ocene glede medvojnih in povojnih umorov, kolaboracije domobrancev in komunistov, povelečevanja, zamolčevanja in izobčenja.

Glede starejše zgodovine ni naredila nič in še vedno sama in v učbenikih ponavlja imperialistične in komunistične laži o naši pozni naselitvi. Zavrača in zamolčuje dokaze o prvobitnosti naših prednikov, ki so kot poljedelska ljudstva postavljala temelje evropske gospodarske, občestvene, pravne in ljudske kulture.

Narodno zgodovino krči na obdobje prvega poimenovanja Slovenci, ne upošteva pa starejših podobnih poimenovanj in to v nasprotju s samimi temelji zgodovine, ki mora upoštevati vse, kar se je dogajalo z našimi območnimi, genetskim in jezikovnimi predniki.

Zaenkrat še ni moč zaslediti namena akademske zgodovinske znanosti, da se osvobodi dosedanega jarma služnosti in slovensko polpreteklo, preteklo in starodavno zgodovino prevrednoti in jo postavi na dokazljive temelje.

Jezikoslovje

Jezikoslovje tudi še ni prevrednotilo zapovedano povezanost slovenščine z južnoslovenskimi jeziki, saj so tako oblikoslovne kot pomenske povezave bolj značilne z zahodnimi kot pa z južnoslovenskimi jeziki, če izvzamemo hrvaščino v kajkavskem in čakavskem narečju.

Največjo odgovornost nosi zgodovinsko jezikoslovje, ki vztraja na Miklošičevem načelu poljubnosti tolpisnih imen, ki je dokazano lažno. Zato ne preučuje tolpisnih imen, ki so jih obilno v slovenščini pojasnili slovenski raziskovalci in ki najbolj dokazujejo poselitev z našimi jezikovnimi predniki po srednji in južni Evropi.

The data are the basis on which science puts theories and with analyzes comparisons and other methods proves them.

Analyses

The data are the basis for the analysis, which typically assembled material, divided into parts and by appropriate methods regulated and compared them. Analyses should confirm the scheduled theory and they form the basis of proof.

Evidences

Evidence is implementing part of every science and confirms or rejects the opinion, cited, theory and other assumptions. Evidence is simple or compound. Since the analysis shared generally composite materials, evidence must establish individual identified properties and thus provide the most reliable interpretation.

Optional part

Theories

Theories or conceptual plans round out a meaningful interpretation of a particular issue and assume the lawfulness of repeatability, frequency and other meaning for allowing the demonstration of the correctness of the assumed interpretation.

Reviews

Opinions are unscientific part of science, until they are supported by appropriate data, analysis and evidences. Opinions are often cited in non-technical sciences and could be appropriate only when it confirms the author's argument, which is already supported by evidence.

Quotations

The quotation was unscientific part of science, until they are supported by appropriate data, analysis and evidence. More numerous are quotation of literature, which should confirms the author's findings. The same rule applies to the author's claims, that must be pre-established, or the evidence has to be contained in the cited literature.

SKLEP

Podana vsebina nedvoumno potrjuje staroselske korenine Slovencev že v stari kameni dobi, zato smo upravičeno ponosni kot praprebivalci Evrope, saj so naši predniki kot miroljubna poljedelska ljudstva postavljali vsestranske temelje evropske kulture.

Sedanja zgodovina Slovencev je lažna, saj zanjo ni dokazov, za našo prvobitnost pa je veliko pokazateljev razvidnih iz bajeslovja, vremenoslovja in arheologije, ki sicer ne morejo govoriti o narodih, jih pa časovno, verovansko in kulturno umeščajo.

Več o narodnostih lahko pove genetika, vendar le v povezavi z drugimi znanostmi, saj se je lahko genetska značilnost ohranila, jezik, ki je temeljni pokazatelj narodnosti, pa se je lahko spremenil vsled zaslužnjevanja in potujčevanja.

Največ o staroselstvu pa nam govore pisni spomeniki: venetski, retijski, starofrigijski, mesapski, starotrakijski, galski in delno etruščanski, ki so razen grških vsi razumljivi v slovenskem jeziku, jezikoslovci pa jih nočejo razumeti, saj vztrajajo na latinščini, ki jim ni dala razumevanja, zato jih pojasnjujejo s poljubnimi menii.

Najdalj v preteklost pa segajo tlopisna imena in to že v davnino stare kamene dobe. Prav tlopisna imena, večinsko razumljiva v slovenskem jeziku, so posejana po vsej srednji Evropi in pričajo o naših prednikih staroselcih, ki so jih poimenovali v času od 10. do 6. tisočletja pred sedanjostjo, v južni Evropi pa že pred tem.

Znanstveniki imajo prav tu veliko odgovornost, saj tlopisnih imen ne raziskujejo in ne ugotavljajo njihove pogostosti v romanskih, germanskih in slovanskih jezikih, s tem pa zamolčujejo bistveni del evropske prazgodovine, ki je vezana prav na najstarejše jezikovne spomenike, razvidne iz tlopisnih imen.

Genetika je zgodovinsko neobremenjena in po moški in ženski nasledstveni črti ugotavlja značilnosti, ki nam splošno evropske in naše korenine postavlja daleč pred izmišljenim preseljevanjem narodov in lažnim imperialistično in komunistično zapovedanim prihodom Slovencev na sedanje ozemlje.

Zgodovina vse do 19. stoletja nedvoumno govori o staroselstvu naših prednikov, ki so se v predantičnih časih imenovali predvsem Veneti v različicah, kasneje pa Sloveni z različnimi območnimi imeni. Imperializem in kasneje komunizem pa sta zahtevala teorije, ki so prihod Slovencev postavljala v 6. stoletje. Znanstveniki so te teorije zavrnili, sprejeli pa so iz njih izviraajoče laži in te ponavljajo še danes.

Zgodovina ima odgovorno nalogo, da iz vseh njenih podpornih znanosti sestavi zgodbo, ki se bo najbolj približala resnici, razvidni iz dokazov. Ker se dokazi njenih podpornih znanosti stalno dopolnjujejo mora stalno preurejati in dopolnjevatii svojo zgodbo tako, da se vedno bolj bliža resnici.

Trditve o nespremenljivosti zgodovine, ki smo jim bili priča v časih imperializma, ko se ni smelo nasprotovati germanskemu potujčevanju in v komunizmu, ko je bilo

zapovedano povečevanje revolucije in prepovedano objavlanje staroselskih korenin Slovencev, so posmeh zgodovinski stroki, ki mora svojo zgodbo stalno dopolnjevati.

Znanost je v preteklosti morala služiti takratnim centrom moči: Dunaju, Moskvi in Beogradu in v samostojni državi Sloveniji je vendarle nastopil čas prebujenja, ko se morajo ovrednotiti stranpoti dosedanjega služenja in zgodovino Slovencev postaviti na dokazljive temelje.

Tu je velika odgovornost politike, ki financira družboslovne dejavnosti in mora zahtevati tudi ustrezne rezultate temelječe na dokazih, saj je za narodni obstoj najpomembnejša prav resnična zgodovina, ki krepi narodno zavest. Prav narodna zavest je najmočnejši povezovalc posameznega naroda in poleg materinega jezika najbolj ohranja maloštevilni narod Slovencev v talilnem loncu Evropske zveze.